

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי

בעניין:

מדינת ישראל

משטרת ישראל

תביעות שלוחת רמלה

באמצעות ב"כ עוה"ד אלמוג בן חמו

המאשימה

נגד

1. חיים אריה שטיינברגר

באמצעות ב"כ עוה"ד אורי בן נתן

2. אברהם עמר (אסיר)

באמצעות ב"כ עוה"ד רות מוחבר

הנאשמים

הכרעת - דין

החלטתי לזכות את נאשם 1 מחמת הספק מהמיוחס לו בכתב-האישום ולהרשיע את נאשם 2 בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית.

הערה מקדימה: בסיכומיהם התייחסו הצדדים גם לראיות שלא הוגשו במשפט (הגדילה המאשימה בעניין זה להפנות אף להסברים שונים שנמסרו במסגרת דיוני החיסיון במעמד צד אחד), או שאוזכרו בעקיפין על-ידי עד כזה או אחר, ועל כן מובהר בזאת, כי הכרעת-דין זו מתבססת אך ורק על עדויות וראיות קבילות – כאלו שהוגשו כדין במסגרת ההליך העיקרי, או על הסברים שנמסרו בידי עדים שהעידו (להבדיל מהסברים שונים מאת ב"כ הצדדים) ושמעוגנים בחומר הראיות שהוגשו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

א. כתב-האישום וזירת המחלוקת:

בכתב-האישום המקורי ייוחסו שני אישומים, שאחד מהם הוסר ונותר האישום הבא:

נאשם 1 הינו עורך-דין, חבר לשכת עורכי-הדין בישראל, העוסק בתחום המשפט הפלילי.

בזמן הרלוונטי, היה נאשם 2 אסיר בכלא איילון באגף ההפרדה.

בזמן הרלוונטי, העניק נאשם 1 לנאשם 2, שירות משפטי ובמסגרת זו נהג לבקרו בבית-הכלא.

נטען, כי בתאריך 4.4.17 נפגשו שני הנאשמים בתא הביקורים שבבית-הכלא, כאשר מחיצת הזכוכית שבין השולחנות הייתה פתוחה.

נטען, כי בעת הביקור, נטל נאשם 1 מכיס מכנסיו סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל 0.9404 גרם נטו, אשר היה עטוף בנייר טואלט והניחו מתחת קלסר המסמכים עמו הגיע למפגש, באופן מוסתר ממצלמות האבטחה.

נאשם 2 הושיט את ידו מתחת לקלסר ונטל לידיו את הסם הנ"ל.

לאחר מכן, הניח נאשם 2 את עטיפת הסם הנ"ל במרכז השולחן, הוא פתח באמצעות מצית את שקית הסם, צרך חלק ממנו ואת היתרה הטמין בין תחתוניו.

בהמשך, במהלך חיפוש שנערך אצל נאשם 2 נמצא הסם הנ"ל.

בשל כך, הואשם נאשם 1 בעבירה של אספקת סם מסוכן לפי סעיפים 13 + 19א לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) תשל"ג – 1973 ואילו נאשם 2 הואשם בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית לפי סעיפים 7 (א) + 7 (ג) רישא לפקודה הנ"ל.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

נאשם 1 מסר תגובה כתובה, שבמסגרתה אישר את קיומו של המפגש המתואר.

הוא מסר כי לבקשת נאשם 2 הוא הוציא ממכנסיו נייר טישו ריק, שלא הכיל בתוכו סם ושלא הוסתר ממצלמות האבטחה ומסר אותו לנאשם 2.

נאשם 2 מסר תגובה כתובה דומה, שבמסגרתה אישר שקיים את המפגש עם נאשם 1, במסגרת יחסי עורך דין – לקוח.

לדבריו, נאשם 1 מסר לידיו נייר טואלט בלבד, ללא שום סם בתוכו וטען שהסם שנתפס לאחר מכן, היה על גופו עוד בטרם המפגש עם נאשם 1, לצריכתו העצמית.

עוד אישר כי במהלך המפגש הוא הוציא את הסם, הניחו על השולחן וכי בסיום המפגש נערך על גופו חיפוש שבמסגרתו נמצא הסם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

ב. דיון:

המאשימה פרשה בפני בית-המשפט מערך של ראיות נסיבתיות שידונו כולן, אחת אחת, להלן:

(א). תיעוד מצלמות האבטחה - צפייה בדיסק ת/3:

(1). כללי:

המפגש בין שני הנאשמים תועד במצלמת אבטחה אחת, הממוקמת מעל לראשם, מכיוון ישיבתו של נאשם 2 מתוך בית המעצר, החוצה.

להלן תמונה מתוך זווית הצילום של אותה מצלמה:

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

להלן תמונה המתעדת את ישיבת הנאשמים בעת המפגש מתוך צילום שהונפק מאותה מצלמה:

ביקרתי במקום בנוכחות הצדדים והתרשמתי ממבנה החדר, גודלו וממיקום המצלמות (המצלמה המדוברת ומצלמה נוספת המוצבת במקום) עוד התרשמתי מן המסדרון של אגף ההפרדה בכלא איילון, ממבנה החדרים, מן המצלמות שבו – עניין רלוונטי, כפי שיפורט בהמשך (ראו החלטת יום 23.6.19 ותוצרי הביקור המצולמים).

(2). מחדל חקירתי בעל משמעות:

אין חולק כי הנצפה שיתואר בהמשך, הינו תולדה של מצלמת אבטחה אחת, מתוך חדר המפגשים של בית המעצר, הממוקמת למעלה, מימינו של נאשם 2, בעוד שאותה עת הייתה קיימת מצלמה אחת רלוונטית נוספת, הממוקמת, למעלה, מימינו של נאשם 1, שיכולה הייתה להאיר זווית אחרת של הנעשה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

בהחלט יש להצטער על כך שלא נתפס גם הנצפה במצלמה השנייה, וכאשר מקשיבים לעמדתו של אחד החוקרים המרכזיים בתיק, איציק אבישר, אשר ננעל בעמדתו: "המצלמה השנייה לא הייתה מראה לנו משהו אחר אני בטוח" (עמוד 22 שורה 31 + עמוד 23 שורה 23) – כך הסיק מראש - מבלי שטרם כלל לתפוס את החומר המצולם - יש להצטער על כך שבעתיים.

הלך נפש חקירתי שכזה של חוקר משטרה, שאינו מכיר בגודל טעותו החקירתית, מעצים את המחדל, והוא מלמד, כי יש להעביר ליחידה החוקרת מסר בעל משמעות מעשית - מסר שמצטרף ליתרת השיקולים המפורטים בפסק-דין זה, והמשפיעים על תוצאת המשפט.

במענה לתשובתו של החוקר הנ"ל, שלפיה "המצלמה השנייה לא הייתה מראה לנו משהו אחר אני בטוח" אציג להלן שלוש תמונות מתוך סרטון שהונפק ממצלמת האבטחה השנייה (פרי הביקור במקום) רק כדי להמחיש, על קצה המזלג, על אילו ראיות נמנעה החקירה מלהניח את ידה, כך שהיום מצויים אנו מול מחדל חקירתי שהוביל לכך שתוצריה אינם עמנו:

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

ותמונה נוספת מתוך סיכומי נאשם 2 עם המחשה:

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

ראו נא עד כמה אמת עובדתית ניתן היה להפיק מאותה מצלמה נוספת – ניתן היה לראות בדיוק מה עושה נאשם 1 בעת המפגש, מצדו הימני, ולא להסתפק בצפייה על האירוע, מזווית אחת, רק מכיוונו של נאשם 2.

לא ברור מדוע לא נתפס חומר הראיות הנצפה במצלמה השנייה – במיוחד חריף הדבר נוכח העובדה שהתבררה, שמשטרת ישראל (לפחות מחלק המודיעין שלה) נערכה מבעוד מועד למפגש המדובר בין הנאשמים.

לא ברור מדוע לא נתפס החומר המצולם מיום האירוע ממצלמת מסדרון האגף, שיכול להיות חיוני ורלוונטי, כפי שנראה בהמשך, לבירור טענת נאשם 2, כי הוא קיבל את הסם שעות ספורות קודם לכן, מאסיר אחר המשוכן בתא מאסר באגף ממול לתאו.

ניחא, היו מתקבלים הסברים חקירתיים, אך יש להצטער שבעתיים, שבתיק הדן בחשדות כה חמורים, שאמור להיות מנוהל בדרך מקצועית ורגישה לעילא ולעילא – חשדות שבהן מעורב עורך-דין, לא ניתן היה לקבל תשובות מוסמכות הן לעניין המצלמות, והן אודות פעולות החקירה שננקטו ושללא ננקטו, ובכלל זה מי היה הקצין האחראי על החקירה מי הנחה אותה ומי הורה את הוראותיו.

חוקר אחד העביר את כדור השאלות לידי של חוקר אחר שהשיבו לידי אותו חוקר, שהפטיר תשובות מן הגורן ומן היקב, והשואל נותר וידיו על ראשו.

כך, למשל, רפ"ק ענת קצב הגדירה את החוקר איציק אבישר כ"חוקר שהיה דומיננטי יותר" (עמוד 147 שורה 31). אולם החוקר איציק אבישר, לאחר שהתבקש למסור תשובות מדוקדקות אודות החקירה, בחר לצמצם את מעמדו: "תלוי איך את רואה דומיננטי, כל אחד רואה את זה בצורה אחרת" (עמוד 48 שורה 29). וכן הפטיר: "אז הוא אמר, נו" (עמוד 48 שורה 32) ביחס להגדרתו כ"דומיננטי".

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

מכל מקום, התקבלו בעניין זה תשובות מגוונות, מתחמקות, מעורפלות, מאלתרות המבקשות לדלות מים באמצעות מסננת, כגון: "בדקו והוא לא עבר" (עמוד 25 שורה 4) - או שליפות מן המותן: "אני אומר המצלמה השנייה לא עבדה..." (עמוד 25 שורה 25) - או התיימרות לאבחנות פסיכולוגיות התנהגותיות שונות ומשונות: "כי אני רואה אותו יושב בנונשלנטית עדיין בכיסא שלוף בן אדם שהוא בהלם קם או שהוא עושה פרצופים או מה אתה עושה, בן אדם שמראה שבאמת הוא המום ומתפלא" (עמוד 32 שורה 18 והלאה) (החוקר איציק אבישר).

כפי שנראה בהמשך, גם עדותו של פקד שרון רז, אשר היה ממונה על החקירות במשטרת רמלה, ואשר החליף את רפ"ק ענת קצב, לא שפכה אור על התהיות אלא להיפך, היא הותירה את השומע בתוך תהום של תהיות בלתי פתורות.

אכן, כל אלו אינם תחליף לחקירה טובה, מקצועית, כפי שהיה מצופה ממשטרת ישראל בתיק שכזה.

בנוסף למחדל המצלמות, לא הוברר מי היה החוקר או הסוהר אשר צפה בזמן אמת במצלמות האבטחה, במפגש בין שני הנאשמים (בשתי המצלמות) אשר תיעדו את המפגש. אזכיר, כי המצלמות נועדו בראש ובראשונה לצפייה בנפגשים משיקולי אבטחה, וזאת כדי להעניק תגובה מידית לאירוע חריג ולפיכך כל העת צופה בהן סוהר.

ודוק: מדובר בעד ראייה רלוונטי, שרואה את המפגש בזמן אמת, משתי המצלמות, ולפיכך, הגם שאפשר לטעון, כי לפנינו בכל זאת תוצר של מצלמה אחת, יש בהעדרו של העד משום מחדל חקירתי נוסף, משלים, שאלמלא כן יכול היה להוביל לאפשרות לברר נתונים חסרים נוספים. כאמור, אף שלפנינו תוצר ווידאו של מצלמה אחת, הרי שאין הדברים דומים לעין האנושית, המביטה בזמן אמת, מתרשמת, ומסיקה מסקנות שהן שילוב של הנצפה עם הגיונם של דברים ועיבודם במוח האנושי.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

ביחס למחדלי חקירה קבע בית-המשפט העליון בע"פ 5386/05 בילאל אל חורטי נגד מדינת ישראל (18.5.06):

"נאמר לא אחת כי בבסיס חובת החקירה, המוטלת על הרשויות, עומדת החובה לפעול לחקר האמת והחובה להביא לדין את האשם האמיתי בביצועה של העבירה. חובת הרשויות למיצוי הליכי חקירה כראוי, מהווה גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, בהיותו אמצעי לחשיפת האמת. ברוח זו נפסק כהאי לישנא: "מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו". לאור זאת, השאלה היא מהי הנפקות והמשמעות של מחדלי החקירה.... במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו... על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות... העדרה של ראיה, שמקורו בחקירת המשטרה, ייזקף לחובת התביעה בעת שיישקל מכלול ראיותיה, ומאידך גיסא, הוא יכול לסייע לנאשם כשבית המשפט ישקול האם טענותיו מקימות ספק סביר... נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין: "אכן, יש נסיבות שבהן כרוכה אי עריכת בדיקה או רישום הודעה על ידי המשטרה, באבדן ראיה חשובה, ולעתים אף חיונית, הן לתביעה והן להגנה. כאשר 'חסרה' ראיה כאמור לתביעה - נזקף ה'מחדל' החקירתי לחובתה, שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדרה של הראיה 'חסר' להגנה, תוכל זו להצביע על ה'מחדל' כשיקול בדבר קיומה של ה'אפשרות' הנטענת על ידה, הכול בהתאם לנסיבות המיוחדות של העניין הנדון"... מהאמור עולה, כי על מחדלי החקירה להימדד בדרך כלל במישור הראייתי... עוד קבעה הפסיקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה'... וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר. כך סיכם את הסוגיה בית המשפט בעניין מליקר: "כישלוננו של הגורם החוקר באיסוף הראיות - ואפילו נעשה הדבר במודע- אינו בא במקומה של הראיה שאפשר והייתה מושגת; וכוחו מצומצם בהקשר זה, להיעדרה של ראיה תומכת או סותרת ראיה אחרת, שבעל דין סומך עליה את טענותיו".

בית-המשפט העליון, בהקשר אחר, ביחס למצלמות אבטחה, שלא נתפסו במסגרת החקירה בע"פ 2697/14 ניסים דוד חדאד נגד מדינת ישראל (6.9.16) קבע:

"בכל הסוגיות המפורטות לעיל, מצאתי כי מדובר במהלכי חקירה אשר היו הכרחיים כדי לאשש או להפריך את ליבת גרסתה של האם – שהיא ראיה מרכזית לחובתו של המערער – ואת ליבת גרסתו שלו. אין מדובר במהלכי חקירה שהם בגדר בחינה של גרסאות חלופיות קלושות, אלא בפעולות חקירה הכרחיות אשר היה בהן להעמיד תמונה עובדתית מלאה בפני רשות התביעה ובפני בית המשפט – אף אם משמעות הדבר הייתה ניקוי של המערער מהחשדות נגדו".

במקורנו, נוכח מהותן של הראיות הפוטנציאליות במכלול הראיות והטיעונים שיפורטו בהמשך, אני קובע שאין להקל ראש במחדלים אלו - אין לפטור את העניין בהינף יד, בטענה שממילא לא ניתן היה לראות את הכל באמצעות המצלמה הנוספת, אלא שמחדלים חקירתיים אלו פגעו ביכולת להגיע לחקר האמת, בהגינות ההליך, וקיפחו את הגנת הנאשמים, משום שהמצלמה הנוספת ממוקמת בדיוק במקום בו הייתה יכולה לכסות את שנותר נסתר ואין למחדל זה, אלא לרבוץ לפתחה של המאשימה.

בהחלט יש מקום להפניית ב"כ נאשם 1 בסיכומיו, תוך הדגשת טענת המאשימה בכתב-האישום, כי נאשם 1 העביר את הסם "באופן המוסתר ממצלמות האבטחה" (מצלמות ברבים), והרי אילו היו בפנינו תוצרי מצלמת האבטחה השנייה, שאליה היה נאשם 1 מודע, בהחלט ניתן היה לקבל נקודת מבט אחרת, בלתי משוחדת, על המהלך, שיתכן ומעדנת את החשד הנטען בדבר כוונת ההסתרה.

החשש בעניינים שכאלה הוא חקירה תוך הנחת המבוקש, בין אם היא מודעת ובין שאינה מודעת, והמצלמה הנוספת הייתה מאפשר למנוע הטיה מחשבתית שכזו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

(3). אישור פרקליטת המחוז:

כעולה ממסמך ת/34 שמשטרת ישראל נערכה מבעוד מועד למפגש בין הנאשמים.

מסתבר שקמ"ן יחידת דרור רונן חבר (עדותו בעמוד 62 שורה 31 והלאה) פנה טלפונית בתאריך 4.4.17 בשעה 15:00 (עמוד 70 שורה 29) אל פרקליטת המחוז, עדכן אותה בדבר קיומו של מידע מודיעיני, אמר לה שבשעה 16:00 צפוי להתקיים מפגש נוסף והיא אישרה לצפות במפגש בין הנאשמים.

לאחר המפגש, עודכנה פרקליטת המחוז בנצפה והיא אישרה להעתיק את החומר המצולם.

החוקר רונן חבר, לא יכול היה להוסיף בעדותו פרטים משמעותיים, מדויקים נוספים אודות נסיבות קבלת האישור.

ביחס למועד קבלת המידע שאוזכר במסמך, השיב תשובה בסגנון "כל התשובות נכונות", כי הוא התקבל: "אולי יום לפני או באותו יום, בסמוך" (עמוד 64 שורה 12).

יותר עניין את רונן חבר שזהו מזכר "שהוא תכתובת פנימית הוא לא היה צריך להגיע בכלל לסנגוריה" (עמוד 65 שורה 12). מצער לדעת שכך חושבים מקצועית. ניחא – משעה שמדובר בחומר גלוי, מצופה כי חוקר ימסור בבית-המשפט תשובות ברורות לאחר שהכין את עצמו ובדק את העובדות לאשורן וכך לא היה.

בסופו של יום, לא ניתנה מפיו תשובה ברורה, מדוע שורבב שמו המפורש של נאשם 1 לת/34, מלבד שהעד עשה "מספר בדיקות" והוא הגיע למסקנתו כי מדובר בנאשם 1 (עמוד 67 שורה 20). הידיעה הקודמת, שתמציתה הפך להיות גלוי, שהיא מחודש פברואר 2017 כלל לא נקבה בשמו של נאשם 1 והמידע שקיבל פאדי טריף (ת/28), שידון בהמשך, מתאריך 2.4.17 אשר דיבר על אירוע שלכאורה עתיד להתרחש "מחר", אף הוא לא נקב בשמו של נאשם 1 וכלל לא התברר, כי הוא קשור אליו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

כאמור, לא התקבל הסבר מדוע התקבל האישור באפריל 2017, כאשר המידע נשוא האישור נמסר עוד בפברואר 2017 מלבד: "יכול להיות שאני קיבלתי אותו בסמוך ואמרתי את זה בסמוך לפעילות..." (עמוד 69 שורה 13). לא הוברר הקשר הענייני בין ת/28 ובין האישור.

יובהר בזאת, כי בבית-המשפט, במהלך מסירת העדות, אין לקבל תשובות כגון "יכול להיות" ואין מידע "חס" (עמוד 86 שורה 5) או כל תשובה מעורפלת בכל טמפרטורה אחרת, כפי שהשיב העד, ויש לבדוק את העובדות בטרם מעידים.

הסתבר, כי רונן חבר לא הראה לפרקליטת המחוז את המידע עצמו (ודוק: אין לדעת מה הכוונה במידע עצמו), אלא הקריא לה את תוכנו בשיחת הטלפון שערך עמה, ואין לדעת מה בדיוק נאמר, האם הוקרא תוכן המידע כפי שהוא ? האם נמסרה פאראפזה ? האם הוספה מסקנתו כי מדובר בנאשם 1 ומהיכן נולדה מסקנה זו ?

רונן חבר השיב לשאלות אלה במשפט המרמז: "כבודו, היא הבינה" – כך אמר כאיש הממתיק סוד ולא פירש (עמוד 71 שורה 15).

עם כל הכבוד, בהעדר תעודת חיסיון החוסה את הנושאים שביחס אליהם נשאל, לא ניתן לקבל תשובה שלפיה: "אני אוכל להגיד לכבודו במעמד צד אחד את התהליך שאנחנו עושים" (עמוד 74 שורה 19). וכן: "מי שצריך לדעת יודע, קודם כל אני לא זוכר" (עמוד 78 שורה 5).

אכן, לא ניתן להשיב לשאלות בעדות בבית-המשפט ברמזים או במשחקי מילים או בפלפולי אותיות.

הנה כי כן, את כל עדותו ניתן לסכם כעדות שלא ניתן היה להפיק ממנה עובדה אחת בעלת משקל וצמד המילים "לא זוכר" (עמוד 82 שורה 16) אפיין אותה ועבר בה כחוט השני.

המזכר המדובר חתום בידי רפ"ק ענת קצב, אשר לא יכולה הייתה להוסיף מצדה פרטים אמינים אודות נסיבות חתימתה על גבי המזכר (עמוד 134 שורה 13 והלאה) ומה טיב האינדיקציה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

המודיעינית הנטענת, שהיוותה בסיס לפנייה אל פרקליטת המחוז (עמוד 138 שורה 14, עמוד 139 שורה 4).

היא לא יכולה הייתה למסור הסבר מדוע חתימתה מתנוססת על המסמך. היא הסבירה כי חתימתה על גבי אותו מסמך היא "טעות לדעתי" (עמוד 129 שורה 16).

לא אביא דוגמאות נוספות, מפאת כבודה, אך אומר כי מצופה מעדה, במעמדה ודרגתה של רפ"ק ענת קצב, המגיעה לבית-המשפט, להיערך מבעוד מועד, ללמוד את העובדות, לשלוט בנבכי תיק החקירה, ולא לאלתר תשובות מן הגורן ומן היקב.

לאחר חקירת עדה זו נוסף מסך של ערפל, ונסיבות קבלת האישור מפרקליטת המחוז נותרו עלומות כפי שהיו.

אסכם את כל עדותה במילותיה שלה: "לא, אני לא זוכרת להגיד" (עמוד 140 שורה 23).

אציין שוב, כי לא הוברר מי היה הקצין הממונה על החקירה וכל אחד הפנה את השואלים אל חברו, כך שלא ניתן היה לקבל תשובות ברורות מי הקצין אשר הוביל את החקירה והנחה את החוקרים.

רפ"ק ענת קצב הפנתה אל החוקר איציק אביסר (עמוד 137 שורה 30), אחר אל "שרון", אותו הגדירה "האימא והאבא של התיק שהייתי בחו"ל" (עמוד 149 שורה 29), אך הסתבר כי תיק זה נותר יתום מאב ומאם. החוקר, איציק אביסר הפנה את הכדור בחזרה אל רפ"ק ענת קצב (עמוד 16 שורה 32), אחר לגורמים שונים בתביעות, אחר אל ה"קצינים" (עמוד 19 שורה 32).

אכן, למרבה הצער, בבית-המשפט הגיעה שורה של שוטרים שכל אחד ניצר חוצנו מן התיק, והעביר את שביט האחריות על החקירה לרעהו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

אציין, כי אמנם התנהלות שכזו, מתייחסת אל עניינים שמצויים בשוליים הראייתיים, אולם הם משליכים בעקיפין על ראיות אחרות, שביחס אליהן מבקשת המאשימה כי בית-המשפט יקבלן ויעניק להן משקל נכבד המוביל להרשעה.

איני שוגה באשליות שכל תיק חקירה מחייב מערך מובנה של אחריות מקצועית, חקירתית, אך בתיק שכזה בהחלט היה מצופה למצוא מערך שכזה.

(4). קבילות התיעוד המצולם כראייה במשפט:

ואולם, למרות כל האמור לעיל, לצורך הדיון, והדיון בלבד, גם אם הפרטים שהוצגו לפרקליטת המחוז לא היו מדויקים (כלומר קיומו של המידע המודיעיני - אם קיים, הפרטים שנרשמו בו, אם בכלל, העובדה ששמו של הנאשם 1 לא נרשם בו מפורשות בגוף הדברים שנמסרו, אלא ששמו עלה בניתוח מודיעיני שהעשיר את המידע) אין בכך כדי לפגוע באופן עקרוני בטיבה של הראייה המצולמת כראייה קבילה.

הראייה המצולמת עומדת כראייה עצמאית, קבילה, שיש לנתחה ולהסיק ממנה מסקנות.

ראשית, לטענה הכפולה כי מדובר בראייה בלתי קבילה, הן משום שמדובר ב"האזנת סתר" שלא כדין, כהגדרתה בחוק ולא נחתם צו האזנת סתר רלוונטי, והן משום הטענה כי המאשימה פגעה בחיסיון עו"ד-לקוח.

לעניין השאלה האם התיעוד החזותי של המפגש בין הנאשמים הוא האזנת סתר לפי החוק אשר חייב צו כדין:

סעיף 1 לחוק האזנת סתר, תשל"ט-1979 מגדיר: "האזנת סתר" – האזנה ללא הסכמה של אף אחד מבעלי השיחה".

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

סעיף 1 לחוק האזנת סתר, התשל"ט-1979 מגדיר: "שיחה" - בדיבור או בבזק, לרבות בטלפון, בטלפון אלחוטי, ברדיו טלפון נייד, במכשיר קשר אלחוטי, בפקסימיליה, בטלקס, בטלפרינטר או בתקשורת בין מחשבים".

הנה כי כן, מאחר ועסקינן ב**תיעוד חזותי בלבד**, ללא שמע, אין מדובר ב"שיחה" וממילא אין מדובר בהאזנת סתר אשר דורשת צו כדין כמפורט באותו חוק.

ההפניה להגדרת "בזק" לאמור: "סימנים, אותות, כתב, צורות חזותיות, קולות או מידע, המועברים באמצעות תיל, אלחוט, מערכת אופטית או מערכת אלקטרומגנטית אחרת..." אינה רלוונטית, שהרי השיחה בין הנאשמים הייתה שיחה ישירה ולא באמצעות שימוש באחד האמצעים המפורטים לעיל.

על כן, אני קובע שהמאשימה לא נזקקה לצו האזנת סתר כדי לצפות בפגישה בין שני הנאשמים.

לעניין השאלה האם תיעוד הפגישה פגע בחיסיון עו"ד לקוח שבין הנאשמים:

ברור לכל, כי חיסיון עורך-דין – לקוח אינו חל, אלא על **שירות מקצועי** הניתן ללקוח בידי עורך-הדין.

חיסיון זה אינו חוסה **עבירות פליליות לכאוריות**.

אזכיר את לשונו של סעיף 48 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971

"עדות עורך דין (א) דברים ומסמכים שהוחלפו בין עורך-דין לבין לקוחו או לבין אדם אחר מטעם הלקוח ויש להם קשר ענייני לשירות המקצועי שניתן על ידי עורך הדין ללקוח, אין עורך הדין חייב למסרם כראיה, אלא אם ויתר הלקוח על החיסיון; והוא הדין בעובד של עורך-דין אשר דברים ומסמכים שנמסרו לעורך הדין הגיעו אליו אגב עבודתו בשירות עורך הדין. (ב) הוראות סעיף קטן (א) יחולו גם לאחר שחדל העד להיות עורך-דין או עובד של עורך הדין".

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

מעבר לכך, אין כל מניעה עקרונית לתעד בתיעוד חזותי פגישה שבין עורך-דין ללקוחו, להבדיל מתיעוד שמע של תוכן הדברים שהוחלפו ביניהם, ככל שהם נוגעים לשירות המקצועי הניתן.

הפגישה, כשלעצמה, אינה חסויה ואין כל אינטרס להגן עליה.

תוכן הדברים, ככל שהוא נוגע לשירות המקצועי, מוגן גם מוגן.

במקורו, המאשימה לא פגעה בחיסיון עורך-דין – לקוח.

מעבר לכך, אני קובע, כי לשני הנאשמים, בנסיבות הפגישה, לא הייתה ציפייה סבירה, שהפגישה לא תתועד בתיעוד חזותי.

כפי שנראה בהמשך, שני הנאשמים היו מודעים לכך שהם מצולמים, הם הסכימו לקיימה תחת נסיבות אלה, ונאשם 1 בהודעתו במשטרה אף מסר כי עניין זה מלמד על חפותו, שהרי לדבריו לא יעלה על הדעת שיעביר לנאשם 2 סמים, כאשר הוא מתועד בתיעוד חזותי.

יצוין, כי בפקודת בתי-הסוהר, תשל"ב- 1971 נקבע ביחס לפגישות בין אסיר לעורך-דין, כדלקמן:

סעיף 45: "א) "אסיר זכאי להיפגש עם עורך דין לשם קבלת שירות מקצועי. (ב) פגישת אסיר עם עורך דין תיעשה ביחידות ובתנאים המבטיחים את סודיות הדברים והמסמכים שיוחלפו בפגישה, אך באופן המאפשר פיקוח על תנועותיו של האסיר. (ג) ביקש אסיר להיפגש עם עורך דין מסוים לשם קבלת שירות מקצועי, או ביקש עורך דין שהאסיר, אדם קרוב לאסיר, סניגור ציבורי מחוזי או ארצי, או בית המשפט, ייפה את כוחו את ימנהו, לעניין זה, להיפגש עם אסיר לשם מתן שירות מקצועי, יאפשר מנהל בית הסוהר את קיום הפגישה כאמור בשעות העבודה הרגילות של בית הסוהר ובהקדם האפשרי, ואולם אם היה האסיר עצור שטרם הוגש נגדו כתב אישום, יאפשר מנהל בית הסוהר את קיום הפגישה בלא דיחוי. (ד) הנציב יקבע בפקודות נציבות בתי הסוהר את הדרך שבה יבורר רצונו של אסיר להיפגש עם עורך דין מסוים שאין בידו ייפוי כוח או מינוי כאמור בסעיף קטן (ג). (ה) השר רשאי לקבוע, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, את ההסדרים הנדרשים

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

לשם כניסת עורך דין לבית סוהר לצורך קים פגישה עם אסיר לפי סעיף זה, וכן לקבוע הוראות המגבילות את מספר עורכי הדין שיורשו להיפגש עם אסיר בפרק זמן שיקבע, והכל בשים לב לסידורי הביטחון והאבטחה בבית הסוהר, ולסידורים הנדרשים לשם קיום פגישות אסירים עם עורכי דין בבית הסוהר".

תקנות בתי הסוהר, התשל"ח-1978 קובעות בסעיפים 28 ו-29 כדלקמן:

"28. פגישת עורך-דין עם אסירים. עורך-דין רשאי לראיין אסיר בתנאי שאותו אסיר הביע רצונו בפני מנהל בית הסוהר להתראות עם עורך הדין או שעורך הדין נתבקש לכך על ידי משפחתו של האסיר וברשותו מסמך המעיד על כך, הריאיון יתקיים בכל יום פרט לשבתות ומועדים, בשעות העבודה הרגילות".

"29. פגישת אסיר עם עורך דין שלא בטווח שמיעה (תיקון התשס"ג) (א) פגישת אסיר עם עורך דין, שיש לה קשר ענייני לשירות המקצועי שנותן עורך הדין לאסיר, תיערך שלא בטווח שמיעה של אדם אחר. (ב) התעורר חשד ממשי כי פגישת אסיר עם עורך דין כאמור בתקנת משנה (א) תאפשר ביצוע עבירה המסכנת את שלומו של אדם או את ביטחונו או את שלום הציבור או את ביטחון המדינה, רשאי הנציב או מנהל בית סוהר להורות על מניעת הפגישה או הפסקתה".

עוד יש להפנות ללשונו של סעיף 34 (ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים) התשנ"ו – 1996:

"פגישת העצור עם עורך הדין תיעשה ביחידות ובתנאים המבטיחים את סודיות השיחה, אולם באופן המאפשר פיקוח על תנועותיו של העצור".

הנה כי כן, דברי החקיקה הללו, בהחלט מאפשרים פיקוח חזותי על הפגישה, להבדיל מפיקוח המאפשר האזנה לתוכן הדברים המוחלפים ובעניין זה איני נדרש כלל לטיב החשד שהיה ברשות המאשימה מלכתחילה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

שנית, לעניין הטענה בדבר אי קבילות טכנית:

אני דוחה טענה זו.

שמעתי את עדותו של קצין המחשוב, אשר העתיק את התיעוד המצולם, אשר נשמר בשרת מחשב שב"ס לדיסק (עמוד 9 שורה 12 והלאה).

וכך העיד: "ומהשרת, בדיוק, אני מתחבר, מהמשרד שלי אני יכול להתחבר ולצרוב קטע מסוים" (עמוד 12 שורה 30).

אמנם, ת/20 הינו מייל המתעד את הפעולה הטכנית שבמסגרתה צרב את הקטע המוקלט על דיסק, והוא מתאריך 13.4.17, ביחס לפעולה שבוצעה בתאריך 4.4.17, אך עדיין התרשמתי כי היה זה אירוע חריג עבורו, אשר תועד בזיכרוננו (עמוד 15 שורה 27), ומכל מקום **צפייה ישירה** בתיעוד החזותי, נוכח כלל הראיות, מסירה כל חשש של עריכה או זיוף בהקשר זה.

אכן, צפייה בדיסק עצמו מסירה את החשש לעריכה ובהינתן תגובתם של הנאשמים המודים, כי הווידאו מצלם את ההתרחשות הרלוונטית, הרי שאין כל חשש ראייתי המונע קבלת הדיסק כראיה קבילה גם מטעם זה.

(5). צפייה בדיסק מצלמת האבטחה מלמדת כדלקמן:

צפיתי מספר רב של פעמים בדיסק המתעד את מפגש הנאשמים ועשיתי כן תוך שאני משהה את הנצפה בפני - תמונית (פריים) אחר תמונית, שבריר שנייה אחר שבריר שנייה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

להלן מספר נקודות לציון:

בשעה 16:06 נאשם 1 בתוך החדר, מניח עיתון ותיק בצד ימין, מכניס יד לכיס ימין, עושה זאת שוב, מוציא נייר מכיס ימין ומניחו על הדלפק, אחר כך מחה ידו (16:08) (כמו ניקה דבר מה מכף יד ימין). לאחר מכן הכניס את הנייר לכיס בחזרה.

בשעה 16:09, נאשם 1 מוציא נייר, חותך ממנו חתיכה, מקנח אפו, מעביר דף בעיתון, שוב מכניס נייר טואלט לכיסו הימני, מדפדף בעיתון.

בשעה 16:12 נכנס נאשם 2 לחדר, בידו חבילת כוסות פלסטיק, בקבוק קולה ומחברת חומה. הסוהרים מסירים ממנו את האזיקים והוא מתיישב. ניתן לראות שנאשם 2 נכנס קודם לחדר מבלי שנערכה בדיקה מוקדמת של החדר על-ידי הסוהרת.

בשלב זה, שני הנאשמים נראים ישובים מעבר למחיצה השקופה.

נאשם 1 נראה מימין למצלמה מחוץ לחדר המפגש ואילו נאשם 2 נראה משמאל למצלמה בתוך החדר, מעבר למחיצת הזכוכית.

השניים נראים משוחחים.

נאשם 1 מעביר לנאשם 2 מחברת בצבע תכלת והם ממשיכים לשוחח.

נאשם 1 מעביר לנאשם 2 מסמך, האחרון מעיין בו.

בשעה 16:15 נאשם 1 מוציא מכיס ימין נייר טואלט (גליל קטן), תולש ממנו חתיכה, מקנח את האף, אחר מחזירו לכיס.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

בשעה 16:53:16 נאשם 2 נוטה לימינו ונאשם 1 מביט אל עבר הדלת. נאשם 2 מצביע החוצה עם ידו השמאלית.

בשעה 16:17:16 נאשם 1 מכניס יד לכיס ימין, מוציא אותה, מניח יד על הדלפק. אחר קם, מכניס יד לכיס, מוציא נייר, שם אותו בידו השנייה, נאשם 2 פותח דפדפת, נאשם 1 פותח את הנייר בעמידה, מסתכל, סוגר, מנער את המכנס, מצמיד את הנייר לאף.

בשעה 16:18:04 נאשם 2 מחזיק עט, ביד ימין, פותח דפדפת (פולדר).

בשעה 16:18:15 יד ימין של נאשם 2 מונחת על הדפדפת.

בשעה 16:18:16 נאשם 1 מניח את הנייר מתחת לכריכת הדפדפת, מימינו - נאשם 2 שולח את יד שמאל שלו מתחת לדפדפת ולוקח את הנייר.

נאשם 2 מאגרף את יד שמאל כאשר הנייר עדיין בכף ידו, אחר פותח אותה ופותח את הנייר, אחר מזיז הצידה (לא נראה במצלמה), מתעסק בנייר, פותח דבר מה. בשלב זה רואים את נאשם 2 נוגע עם אצבע יד שמאל באפו. נאשם 1 מוריד את ראשו, רגל שמאל רוטטת.

בשעה 16:18:18 נאשם 1 מנקה עם יד שמאל את רגל שמאל.

בשעה 16:20:16, נאשם 2 מוזג כוס קולה, נאשם 1 לוקח מעבר לדלפק את הנייר, מקנח את האף, מחזיר לכיס ימין.

בשלב זה נאשם 1 קם וניגש ליד הדלת. אחר חוזר למקומו ומתיישב.

השניים נראים משוחחים.

נאשם 1 מכניס יד לכיס שמאל, מוציא סיגריה ומעשן.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

בשעה 16:23 נאשם 1 מנקה עם יד שמאל את רגל ימין שלו.

יצוין כי, בשלב זה, אין רואים את נאשם 2 קם ומוציא מתחתוניו את הסם כפי טענה שעלתה.

בשעה 16:41 נאשם 1 שוב מנער עם יד שמאל את רגל ימין במין תנועת ניקוי.

בשעה 16:45 נאשם 2 מסמן לנאשם 1 תנועה, מסתכל לכיוון הדלת, נאשם 1 עם יד שמאל מתחת לשולחן, אחר קם, רוכן מעבר לחלון, מדפדף בדפים, נאשם 2 מסתכל לעבר הדלת במבט חטוף, מיד לאחר מכן נאשם 2 פותח שוב נייר סגור.

בשעה 16:47 רואים את נאשם 2 לוקח את העיתון מאת נאשם 1, גוזר ממנו חתיכה מול עיניו, שופך מתוך הדפים שבהם דפדף נאשם 1 קודם לכן אל תוך גזר נייר עיתון, מקפל, מגלגל וסוגר ומכניס לתוך נייר לבן.

בשלב זה נאשם 2 נראה מדליק מצית, אחר קם ומכניס דבר מה לתחתוניו. מנגד, אין רואים את נאשם 2 פותח את שקית הסם באמצעות מצית, כפי הנטען בכתב-האישום.

נאשם 1 נראה לכאורה רגוע, לא בלחץ, מביט בו.

בשעה 16:50 שוב רואים תנועת שפיכה מנייר לבן לתוך העיתון של נאשם 2. נאשם 1 מביט עליו כמו צופה בסרט.

בשעה 16:51 נאשם 2 נראה מלקט דבר מה קטן באצבעותיו לתוך נייר העיתון ומגלגלו. אחר נראה משתמש בסם – שולח אצבע לאף.

נאשם 1 נראה לוקח את הנייר שממנו שפך נאשם 2 לעיתון, מנער את הנייר ומחזיר לנאשם 2.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

בשעה 16:54 השניים לוחצים ידיים, נאשם 1 הולך ויוצא. נאשם 2 הולך לכיוון הדלת כאשר שוטרים פותחים אותה ומתחילים לבצע חיפוש. מיד לאחר מכן שוטר נצפה לוקח את העיתון שהושאר על הדלפק, מכסה באמצעותו את המצלמה, והמצלמה נותרת מכוסה עד לסוף הסרטון.

(6). מסקנות:

המסקנה המתקבלת מהצפייה במצלמת האבטחה, שתיעדה את המפגש היא, שנאשם 1 העביר לנאשם 2 דבר מה אסור, ושהתנהגות שניהם אינה התנהגות "רגילה" בלשון המעטה.

אין ספק כי המצלמה לא תיעדה פגישה מקצועית "רגילה" (שוב בלשון המעטה) בין עורך-דין ללקוחו והתנהלות של השניים במפגש בהחלט מעוררת חשד מן הרף העליון (אכן, גם ב"כ נאשם 1 הודה בסיכומיו כי נצפית "התנהלות מחשידה" – עמודים 4, 15 ועוד).

יחד עם זאת, התנהלותם של השניים נותרה להיות התנהלות מחשידה מן הרף העליון, מוזרה, ולא ניתן להסיק מראייה זו העומדת בפני עצמה, כנדרש בפלילים, מעבר לכך.

יצוין, שהתנהלותם המחשידה נותרה כזאת גם לאחר אותו רגע, שאותו מייחסת המאשימה להיות רגע העברת הסם מנאשם 1 לנאשם 2.

למרות המסקנה דלעיל, עדיין נותרה השאלה: האם ניתן לקבוע, כי במפגש המחשיד, הבעייתי, המתועד, העביר הנאשם 1 לנאשם 2 את הסם הנטען בכתב-האישום ודווקא את הסם המדובר.

איני סבור, כי ניתן לקבוע זאת כנדרש במשפט הפלילי, רק בהסתמך על הנצפה במצלמה, ויש צורך בראיות מחזקות שיובילו למסקנה זו.

אילו והמאשימה הייתה מביאה בפניי ראיות נסיבתיות נוספות, אך מהימנות ואמינות, היה ניתן להשלים את המארג הראייתי הנדרש המוביל להרשעה, וכך לא נעשה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

הבה נבחן האם הובאו בידי המאשימה אותן ראיות מחזקות, מהימנות ואמינות:

(ב). דוחות הפעולה של השוטרים רס"ר דיין שמעון (ת/16) ורס"ר הראל רוט (ת/17):

בסמוך לאחר תפיסת הסם ברשות הנאשם 2 בתא המפגש, עוכב נאשם 1 בשערי בית-הכלא, בידי שני השוטרים רס"ר דיין שמעון ורס"ר הראל רוט.

נטען, כי במסגרת העיכוב אמר להם הנאשם אמרה מפלילה: "ידעתי שזה יגיע בסוף".

אכן, יש במשפט זה, אם המשפט נאמר, בנסיבות אמירתו, משום אמרה מפלילה ואף למעלה מכך – בהחלט היה ניתן לראות בו "ראשית הודאה". אדם המגיב תגובה שכזו לאחר שהוא מעוכב בחשד שכזה וזו תגובתו - יש בכך אמרה מפלילה ביותר.

באופן עקרוני, נאשם 1 הכחיש שאמר את המשפט המדובר (ת/25).

קיים ספק רב האם הנאשם 1 אמר את המשפט המפליל הזה ואם אמר אותו באיזה הקשר נאמר ומה היה העיתוי של אמירתו.

במה דברים אמורים:

בחרתי להתייחס לשני דוחות הללו שבכותרת כאחד ולא בכדי.

עיון בתכנים, בתצורה, במועד הזהה של רישום הדוחות, בהחלט מבסס יסוד סביר של חשש, ששני השוטרים רשמו את הדוחות לא באופן מנותק אחד מהשני ואף מעבר לכך "בהשראה" הדדית.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

להלן הנתונים הדומים בשני הדוחות:

ראשית, שעת כתיבת הדוחות זהה – 20:20 (למעלה משמאל), מה שמעלה תהיות שמא שני השוטרים תיאמו דיווחיהם, שכן הם ישבו בו זמנית, וכתבו את הדוחות באותה תחנת משטרה במשרדים סמוכים.

שנית, אופן רישומו של התאריך בשורה הראשונה, בצורה הבאה: "**בתאריך: 04/04/2017...**". שני השוטרים כתבו כך, עם האות "ה" ולאחריה מקף. הספרות בתאריך מופרדות בקווים נטויים ולא בנקודות, והן נרשמו 04 ולא 4 - 2017 ולא 17.

ולא מיותר יהא להפנות לטיוטת ת/19 כיצד רשם רס"ר הראל רוט את הספרות, באופן רגיל, הן התאריך, ללא המקף בין המילה ת.ז. למספר.

שלישית, בשני הדוחות ניתן למצוא את המשפט הזהה הבא: "**במהלך משמרת הבילוש בעיר רמלה ביחד**" (בשורה השלישית) – שני השוטרים השתמשו בדיוק באותן המילים, באותו הסדר.

רביעית, המשפט: "**הזדהיתי בפני העורך דין בתעודת שוטר**" (בשורות 5-6) – שני השוטרים השתמשו בדיוק באותן המילים, כינו את עורך הדין "העורך דין".

חמישית, המשפט: "**מעוכב בחשד להספקת סמים בכלא לאסיר**" נרשם באותן מילים, באותו סדר (שורה 6).

שישית, תיאור מסירת מכשיר הטלפון הסלולר (שורות 7-8) – שניהם מציינים "... שימסור לידינו את הפלאפון האישי שלו..." ואחר כך משנים ל- "מכשיר הסלולארי שלו...", ואז שוב ל- "הפלאפון".

שביעית, ביחס למסירת תעודת עו"ד (שורות 10-11) – שניהם רושמים: "...תעודת עורך הדין הרשומה על שמו של החשוד בשם...".

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

שמינית, ביחס להודעה על ביצוע חיפוש (שורה 14) שניהם רושמים: "...אנחנו הולכים לבצע חיפוש ברכבו".

תשיעית, החיפוש ברכב (שורות 16-17): "בצענו חיפוש בנוכחותו ברכב ובסיום לא נתפס דבר. נעלנו את הרכב והובלנו את החשוד חיים לרכב הבילוש...". גם כאן מילים זהות באותו הסדר, - המילה "ביצענו" ללא י' – "בצענו" אצל שניהם.

עשירית, השמעת זכויותיו של החשוד לחשוד (שורות 19-20). שניהם רשמו: "...לא חייב לומר דבר וכל דבר שיאמר יגיע לידי בית המשפט ואם הוא רוצה עורך דין הוא זכאי להתייעץ. וגם זכותו לשמור על זכות השתיקה" – שימוש באותן מילים ובאותו הסדר בדיוק, מיקום הנקודה ואחריה "ו...", בחירה במילים "יגיע לידי בית המשפט" ולא, למשל, "יעמוד בפני בית המשפט".

להלן מקטע מן הדוחות להמחשה - ת 16/ ולאחר מכן ת/17:

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

מאת: רס"ר דייך שמעון מ.א. 1047133 תאריך: 04/04/2017 שעה: 20:20

הנדון: דוח פערלה ודוח תפיסה וסימון

במקום: כלא איילון, רמלה. בתאריך: ה- 04/04/2017 בשעה 17:45. ביחד עם השוטרים: הראל

במהלך משמרת הבילוש בעיר רמלה ביחד עם הבלש הראל, לעכב חשוד בהספקת סם החשוד עורך דין בזמן ביקור בכלא. הגענו לכלא איילון ולאחר תאום עם היומנאי בכלא, יצא לעברנו קצין השב"ס יחד עם החשוד שלבש חולצה לבנה מכופתרת ומכנס שחור ואמר לנו: "זה החשוד". הזדהיתי בפני העורך דין בתעודת שוטר הודעתי לחשוד שהוא מעוכב בחשד להספקת סמים בכלא לאסיר. ענה החשוד, ידעתי שזה יגיע בסוף, ביקשתי שימסור לידינו את הפלאפון האישי שלו. החשוד כיבה את מכשיר הסלולארי שלו ומסר אותו לידי. העברתי לבלש הראל את הפלאפון של החשוד, ביקשתי מהחשוד את תיק המסמכים שהחזיק בידו. טען החשוד כי התיק השייך ללקוח שלו בשם אבי עמר, ויש חיסיון על התיק. הסברתי לחשוד שהתיק יועבר כמו שהוא לידי החוקר שמטפל בחקירה. העברתי לבלש הראל ותעודת עורך הדין תרשומה על שמו של החשוד בשם, חיים שטיינברגר ת.ז. – 066468877. מפתחות של רכב, שאלתי עם הגיע למקום ברכב, החשוד חיים אמר שכן. ביקשתי מהחשוד שיוביל אותנו לרכב שלו. הלכתי יחד עם החשוד לכיוון רכבו הראל הגיע בניידת בילוש. הגענו לרכב ג'יפ בצבע לבן מס' 3855575. הודענו לחשוד חיים כי אנחנו הולכים לבצע חיפוש ברכבו. החשוד אמר, תחפשו אני מאשר לכם לחפש. אמרתי לחיים החשוד אני לא צריך את האישור שלו ושיש לי חשד סביר שיש סמים ברכב. בצענו חיפוש בנוכחותו ברכב ובסיום לא נתפס דבר. נעלנו את הרכב והורלנו את החשוד חיים לרכב הבילוש, בתחילת הנסיעה עוד בחנייה של שבס פנה החשוד חיים אלי בזמן שישבתי לידי במושב האחורי ואמר לי, אני יודע למה אתם מתכוונים ואתה יכול לרשום את זה, אמרתי לחיים החשוד שהוא חשוד בתחירת הסמים לכלא ושהוא לא חייב לומר דבר וכל דבר שיאמר יגיע לידי בית המשפט ואם הוא

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

בתאריך: ה-04/04/2017 בשעה 17:45. **ביחד עם השוטרים:** שמעון דיין.

במקום: כלא איילון, רמלה.

בתאריך הנ"ל במהלך משמרת הבילוש בעיר רמלה ביחד עם שותפי ראש הצוות שמעון דיין, הוא עדכן אותי כי עלינו לצאת בדחיפות לכלא איילון ולחבור לקצין השב"ס בכדי לקבל מידיו עורך דין שהינו חשוד בהעברת חומר החשוד כסם לאסיר בעת ביקור בכלא. יצאנו לעבר המקום ובכניסה למעבר הרגלי לכלא איילון יצא לעברנו קצין השב"ס יחד עם העורך דין החשוד ואמר לנו: "זה החשוד". הזדהיתי בפני העורך דין בתעודת שוטר ובציון פרטיי וכך גם עשה שותפי שמעון דיין. לאחר מכן, שמעון הודיע לו כי הינו מעוכב בחשד להספקת סמים בכלא לאסיר. בתגובה ענה החשוד: "ידעתי שזה יגיע בסוף". לאחר מכן, ביקש שותפי שמעון שימסור לידינו את הפלאפון האישי שלו. החשוד כיבה את מכשיר הסלולארי שלו ומסר אותו לידי שמעון. שמעון העביר אלי את הפלאפון של החשוד ובזמן הזה, שמעון ביקש מהחשוד את תיק המסמכים שהיה בידו. החשוד טען כי התיק השייך ל"אבי עמר" ויש חיסיון על התיק. שמעון הסביר לו כי הוא תופס את התיק ויעביר כמו שהוא לידי החוקר שמטפל בחקירה. התיק הועבר לידיי ביחד עם תעודת עורך הדין הרשומה על שמו של החשוד בשם: חיים שטיינברגר ת.ז. – 066468877. בנוסף, בידי החשוד חיים היו מפתחות של רכב, על כן הוא נשאל על ידי שותפי שמעון האם הגיע למקום עם רכב, החשוד חיים אמר שכן. שמעון ביקש מהחשוד שיוביל אותנו לרכבו. שמעון הלך רגלית יחד עם החשוד לכיוון רכבו ואילו אני עליתי לניידת הבילוש ונסעתי אחריהם. הגענו לרכב מסוג ג'יפ השייך לחשוד מדגם פורד בצבע לבן ל.ז. - 3855575. הודענו לו כי אנחנו הולכים לבצע חיפוש ברכבו. החשוד אמר: "תחפשו אני מאשר לכם לחפש". חשוד שמעון אמר לו שהוא לא צריך את האישור שלו מאחר ויש לו חשד סביר שיש סמים ברכב. בצענו חיפוש בנוכחותו ברכב ובסיום לא נתפס דבר. נעלנו את הרכב והגבולנו את החשוד חיים לרכב הבילוש ומשם נסענו לתחנה. בתחילת הנסיעה פנה החשוד חיים לשותפי השוטר שמעון שישב לידי במושב האחורי ואמר לו: "אני יודע למה אתם מתכוונים ואתה יכול לרשום את זה..." שמעון פנה אליו ואמר לו שהינו חשוד בהחדרת הסמים לכלא ושאינו חייב לומר דבר וכל דבר שיאמר יגיע לידי בית המשפט ואם הוא רוצה עורך דין הוא זכאי להתייעץ. וגם זכותו לשמור על זכות השתיקה. החשוד חיים אמר שוב: "אין לי בעיה

אני סבור שהשוואת שני הדוחות מדברת בעד עצמה והיא מובילה למסקנה, כי מדובר בדוחות שהם תאומים סיאמיים, שהתפתחו מ"ביצית" ידע אחת.

במעמד עדותם של שני השוטרים, רושמי הדוחות, לא קיבלתי הסבר נאות אשר יגשר על הפערים ויסביר את התמיהות דלעיל (עמוד 80 שורה 28 והלאה – עדותו של שמעון דיין)(עמוד 121 שורה 5 והלאה – עדות הראל רוט) – דווקא להיפך.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

נוכח הרושם הישיר, הבלתי אמצעי שעשו השוטרים בעדותם, ולאור הנתונים הדומים בשני הדוחות, קשה לייחס לשוטרים מהימנות או אמינות בדבר נכונות הרישום בדוחות ולקבוע ממצא בדבר עצמאותם הראייתית הבלתי תלויה ככל שהם מתיימרים לתאר את האמירה המפלילה דלעיל.

מכאן, שאין לייחס משמעות ראייתית בעלת משקל לאמירה המיוחסת לכאורה לנאשם 1 כי "ידעתי שזה יגיע בסוף", ואני קובע כי המאשימה לא הוכיחה כנדרש בפלילים שאמירה מילולית, שכזו אכן נאמרה על-ידו—ואם נאמרה אין לדעת מאיזה הקשר הוצאה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

(ג). תפיסת הסם ברשות נאשם 2 כראיה נסיבתית – האמנם ?

בהתאם לעמדת המאשימה, נאשם 1 נצפה במצלמות האבטחה מעביר לנאשם 2 בנסיבות מחשידות דבר מה, נייר טישו, והנה מיד לאחר מכן, נראה נאשם 2 משתמש בסמים (אין חולק שכך עשה) ובנוסף הסם המדובר נתפס ברשותו, והרי זוהי ראיה נסיבתית המשלימה את התמונה הראייתית ומובילה למסקנה כי נאשם 1 העביר לנאשם 2 את הסם, שבסופה של פגישה נתפס ברשותו של נאשם 2.

כדי לחזק את המסקנה דלעיל, נטען, כי בטרם הובא נאשם 2 אל חדר המפגש עם נאשם 1, נערך עליו חיפוש, שבמסגרתו לא נמצא דבר חריג, ואילו לאחריו נתפס ברשותו הסם המתואר בכתב-האישום.

לפי טענה זו של המאשימה, יש כאן ראיה נסיבתית המפלילה את שני הנאשמים.

אכן, אם כך היו פני הדברים הייתה בפניי ראיה נסיבתית חזקה, שבכוחה להפליל את שניהם ולהשלים את החסר הראייתי הנדרש.

ואולם גם ביחס לראייה זו כשלה המאשימה.

עיון בדוח הפעולה מאת רס"ר עמיר פרו (ת/4) מלמד, כי הוא ערך על גופו של נאשם 2 חיפוש "לפני יציאתו לפגישה עם העו"ד", וכי היה זה חיפוש "שגרת" ו"לא נמצא דבר חריג".

בעדותו הוברר, כי מדובר בחיפוש גופני כללי, הכולל מישוש על גופו של האסיר, ובהחלט אפשרי, כי חיפוש שכזה לא יגלה את כמות הסם המדוברת, אם נאשם 2 נשא אותה על גופו עוד קודם לכן.

וכך העיד: "זה חיפוש על הגוף נקרא...הוא לא מוריד לא בגדים, לא נעליים, לא כלום...זה בכיסים שלו, ברגליים, כובע...זה רק חיפוש על הגוף, זה מה שאנחנו מוסמכים" (עמוד 25 שורה 29 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

אמנם התברר כי הסוהרים נוהגים גם לסחוט את בגדיו של האסיר: "אנחנו סוחטים את כל הבגדים שלו" (עמוד 27 שורה 5), אבל מנגד אישר: "ש...אבל אם למשל, נתן לך דוגמא, יש לו מנה אחת של סם חצי גרם בתוך צלופן קטן בתחתית הכיס של הברמודה, אתה לא תדחוף לו את היד לשם. זאת אומרת אתה תניח יד מעל. ת: קשה, קשה. ש: ולא תדע שיש. ת: קשה לתפוס את זה. ש: קשה לתפוס ותסכים איתי לעוד דבר, למשל במקרה הזה מר עמר היו לו שתי תחתונים, שני תחתונים, אין לך מושג, זאת אומרת לא הגעתם לשם, נכון? ת: לא" (עמוד 27 שורה 13 והלאה). וכן ראו בעמוד 29 שורה 24 והלאה).

על כן, אני קובע שמהלך החיפוש המקדים לא הוכיח, כנדרש בפלילים, את הטענה, כי נאשם 2 הגיע למפגש מבלי שהוא נושא עמו על גופו את הסם המדובר.

מעבר לנדרש אוסיף, כי בהחלט קיימת תהייה לא פשוטה אודות רישום הדוח (ת/4) וזאת כאשר קוראים אותו יחד עם מייל (נ/1) שאותו שלח השוטר.

בדוח הפעולה ת/4 נרשם, כי הוא נכתב בתאריך 4.4.17. מייל נ/1 שמכיל את תוכן הדוח, מילה במילה, נשלח על-ידי בעל הדוח בתאריך 13.4.17. על כן, בהחלט עולה שאלה, מדוע נדרש כותב הדוח לשלוח מייל מאוחר, ובו ציטוט מדויק של אותו דוח (ת/4) ופשוט לא שלח את הדוח שאמור היה להיות ברשותו.

מעבר לכך, לפי טענתו, הוא רשם את הדוח בתאריך 4.4.17 ועם סיום הרישום העביר את הדוח אל מפקדו. אם כך, כיצד יכול היה בתאריך 13.4.17 לצטט מן הדוח מילה במילה, כאשר הדוח אינו לנגד עיניו, ואם הדוח עדיין היה במשרדי השב"ס, ועמד לנגד עיניו בעת רישום נ/1, מדוע נדרש היה לשלוח מייל ולא את הדוח עצמו.

לא זו אף זו, בעל הדוח אישר, כי באופן רגיל לא היה צורך לרשום דוח שכזה, משום שמדובר בחיפוש רגיל, שגרתו, שמבחינתו לא הניב אירוע חריג. רק לאחר מכן, עם תפיסת הסמים הפך הרישום להיות רלוונטי יותר. כלומר, לגישתו, הדוח לא נרשם בזמן אמת, אלא רק לאחר תפיסת הסמים.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

ואכן, תשומת הלב ללשון הדוח ת/4: "...בתאריך 4.4.17..." ולא "היום..."

אני סבור, שבהחלט קיים חשש ממשי, שלפיו, תחילה, רשם בעל הדוח את המייל בתאריך 13.4.17, ולאחר מכן, לאחר שהתבקש לרשום דוח, הוא כתב את ת/4, כאילו נרשם בתאריך 4.4.17.

לא קיבלתי מהעד הסבר המניח את הדעת לשאלות הנ"ל והן נותרו בלא מענה מזים (עמוד 33 שורה 1 והלאה).

מכל מקום, אלו היו הערות אגביות בלבד, משום שגם לפי עדותו של בעל הדוח אין מדובר בחיפוש שסביר להניח היה מאתר את הסם על גופו של נאשם 2, לפני המפגש עם נאשם 1.

על כן, אני קובע שאין משקל ראייתי משמעותי, כנדרש בפלילים, למעשה החיפוש ולטענה כי בטרם המפגש בין הנאשמים לא נשא נאשם 2 על גופו את הסם, אשר נתפס על גופו לאחר המפגש.

אין חולק, כי לאחר המפגש, נתפס ברשותו של נאשם 2 הסם המתואר בכתב-האישום ועדיין, כפי שנראה גם בהמשך, אין לדעת, כנדרש בפלילים, מהיכן קיבל אותו.

יצוין, כי בעניין זה, מעבר להודאתו של נאשם 2, כי אכן החזיק ברשותו סם מסוג קוקאין ועשה בו שימוש, אני דוחה את טענת הנאשמים לאי קיומה של "שרשרת מוצג" הנוגעת לתפיסת הסם ועד לזיהויו כסם המדובר.

תחילת ה"שרשרת" היא בדוח הפעולה של רס"מ יהונתן עייש (ת/7). אני מקבל את עדותו כעדות מהימנה ואמינה.

עיון בדוח זה מלמד, כי בתאריך 4.4.17 בשעה 17:10 הוא ביצע חיפוש על גופו של נאשם 2: "...במהלך החיפוש נפל לאסיר מהתחתונים נייר טואלט מגולגל שנבדק בתוכו חומר חשוד כסם". החומר נתפס והוכנס לשקית מאובטחת 649584. בנוסף, נאשם 2 אמר: "שזה קריסטל וזה שייך לו".

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

להשלמת תמונת החיפוש, ניתן להפנות גם אל דוח הפעולה של רס"ר יורי דרודובסקי (ת/6) ואל דוח הפעולה של רס"ר מיכאל גרבול (ת/5), אשר מסר כי הכניס את השקית ל"כספת קצין משמרת".

שקית זו, הוכנסה לארון המוצגים, לאחר מכן הוכנסה, בידי צוער נתן אל תמנה, לשקית אטומה אחרת, שמספרה T0248369 (ת/15), היא צורפה לטופס לוואי למוצגים מתאריך 4.4.17 שעה 20:55 (ת/31) בידי יעקב אלדבאח (העיד בעניין זה עמוד 115 שורה 21 והלאה) (בין לבין היא הוצגה בחקירתו של נאשם 2 (שהחלה בשעה 19:50 - ת/26 שורה 57), היא התקבלה במשרדי המז"פ (ת/1): "פרטי המוסר: נתנאל תמנה" (עדותו בעמוד 76 שורה 29 והלאה) עם מספר השקית, עד אשר הגיעה אל מומחה מז"פ ערן פניגשטיין, אשר תיעד את שתיהן בחוות דעתו (ת/8), פתח אותן, הוציא את הסם, שקל אותו וקבע כי מדובר בסם מסוג קוקאין במשקל נטו של 0.9404 גרם נטו.

ת/9 – ת/14 הן השקיות שאליהן הוכנס הסם ועיון בהן מסיר כל חשש בעניין זה. להשלמת התמונה בעניין זה אפנה אל עדותם של עורכי החיפוש על נאשם 2 מיכאל גרביץ (עמוד 42 שורה 13 והלאה) ויורי דרודובסקי (עמוד 52 שורה 32 והלאה) יונתן עיאש (עמוד 57 שורה 11 והלאה).

יחד עם זאת, בהחלט יש מקום לשאלה מדוע החיפוש ותפיסת הסם לא נערכו כאשר השניים לובשים כפפות, באופן שיכול היה לשמר טביעות אצבע.

אכן, היחידה החוקרת לא בדקה טביעות אצבע על גבי השקית, אף שלאחר מכן הביעה כוונה לעשות כן (ת/22). זהו מחדל חקירתי שהתווסף למחדלי החקירה בתיק זה ואשר פגעו קשה ביכולת להגיע לחקר האמת. להשלמת תמונה זו, אפנה לעדותו וחוות דעתו של מומחה מז"פ (עמוד 66 שורה 29 והלאה), אשר בדק וזיהה את הסם. במעמד הדיון הוא פתח את השקיות הסגורות (עמוד 67 שורה 27 והלאה) ואלו העידו על קיומה של שרשרת סם תקינה. הבהיר כי הוא קיבל נייר לבן ונייר עיתון אך: "אנחנו לא ציינו איזה מהם היה בתוך מה. מאחר וזה היה אחד בתוך השני אז הם מופרדים" (עמוד 74 שורה 2), אם כי העריך כי "מאחר ואני רואה שהשרידים של החומר הם בנייר טואלט אז הנייר טואלט הוא ככל הנראה היה הפנימי והעיתון הוא היה חיצוני" (עמוד 74 שורה 19 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

(ד). אמרתו הנטענת של נאשם 2 – ת/28:

בזיכרון הדברים שאותו רשם סגן מפקד משמרת בכלא איילון, פאדי טריף, נכתבו הדברים הבאים:

"היום, 2.4.17 בשעה 17:18 לערך במהלך שיחה שלי עם אסיר באגף, שמעתי את האסיר אבי עמר...מבקש מהאסיר שחר בשארי...שיעביר מסר למישהו בטלפון, ושמעתי את הציטוט "תגיד לו למסור 10 גרם", "למחר".

זיכרון הדברים הינו **צילום** (עד כה לא הוגש המקור - בדין הסתייגות ב"כ הנאשמים מעניין זה) ואילו המקור הועבר לקצין המודיעין, אך לא הוגש לתיק בית-המשפט.

יש לתהות על נוהל העבודה שסיגל העד לעצמו, שבמסגרתו הוא נוהג לשמור מסמכים חסויים במחשב האישי שבביתו, שאין לדעת מה רמת הסיווג שלו, ובמכשיר הטלפון הסלולארי שלו (עמוד 24 שורה 18). הסתבר, כי תחילה הוא נוהג לצלם את המזכר במכשיר הטלפון הסלולארי שלו ואז להעביר את הצילום למחשב האישי שבביתו (עמוד 30 שורה 12). לקראת עדותו, צילם העד את המזכר מתוך מחשבו שבביתו (עמוד 32 שורה 4).

לא התקבל הסבר, האם מזכר זה, ושכמותו, מתועדים באופן ממוחשב למערכת המודיעינית והעד הפנה את השאלה הרלוונטית בעניין זה אל קצין המודיעין (עמוד 28 שורה 1).

העד מסר הסברים נוספים ביחס לדברים שאותם שמע ואשר תועדו במזכר: **נאשם 2 לא צעק את הדברים** (עמוד 39 שורה 16), אלא היו אלה "**לחשושים**" (עמוד 83 שורה 3), **הוא לא זכר למסור מי היה האסיר שעמו הוא עצמו שוחח** (עמוד 39 שורה 21, עמוד 40 שורה 19), השיחה שלו עם האסיר האחר התנהלה בפרוזודור האגף (עמוד 41 שורה 15), הוא שוחח עם אותו אסיר דרך הסורגים (עמוד 41 שורה 18), כפי הנראה עמד בסמוך לתא של נאשם 2, שהרי לטענתו שמע את דבריו (עמוד 41 שורה 23), לטענתו הנאשם 2 לא ראה אותו בעת שאמר את הדברים (עמוד 42 שורה 27) (הוגש שרטוט כללי של מבנה האגף, שערך העד – ת/30).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

אציין, כי בהכירי את אגף ההפרדות הנ"ל, הן מן הביקור במקום, אין לומר כי מדובר במקום בו שוררת דממת אולם קונצרטים.

נוכח הרושם הישיר הבלתי אמצעי מעדותו, לא שוכנעתי כי ניתן להעניק לרישום המתעד את מה שהעד טוען, ששמע מפיו של נאשם 2, משקל ראייתי רב, כנדרש בפלילים, ועוד ברמה של ציטוט המשפט כפי הנטען במזכר.

די אם אפנה אל האירוע הספונטאני שהתרחש באולם בית-המשפט, שבמסגרתו, במהלך עדותו, נכנס אדם בשערי אולם בית-המשפט, ב"כ המאשימה, עו"ד אלמוג, אמר לו משפט כלשהו והעד אשר עמד לצדו, בסמוך אליו, לא שמע מה נאמר (עמוד 45 שורה 3 והלאה). כלומר, היה זה אותו מצב דברים, שבמסגרתו העד מנהל שיחה עם אדם אחר, הוא מרוכז באותה עת בבן שיחו, ברקע הוא שומע את נאשם 2 משוחח עם אסיר אחר, לא בצעקות, והוא מתיימר לקלוט בחושיו את שנאמר במלואו ובמדויק.

אותו מצב דברים התרחש בבית-המשפט ואף ביתר שאת (שכן בבית-המשפט נאמרו הדברים בקול רם לעומת משפטו הנטען של נאשם 2 אשר נאמר בקול נמוך), והנה העד לא קלט את המשפט האגבי שנאמר. ודוק: בעת שמיעת הדברים הנטענת בפרוודור בית-הכלא, לא היה מדובר במצב דברים שבמסגרתו אמור היה העד לחדד את חושיו לקראת אמירת אותו משפט, אלא ממש כמצב שבו היה נתון בעת עדתו.

מעבר לכך, אני מקבל את הטענה, כי אם העד שמע משפט אמת, אין שום סבירות או היגיון בהתנהלות שלטונית שב"ס, אשר קיבלו לכאורה ראייה טובה לעבירה חמורה ביותר שעתידה להתבצע – כוונה להחדיר 10 גרם סם מסוכן "מחר" – והנה לא נעשו כל מהלכים חקירתיים כדי לבלום את אותו מהלך עברייני ולהביא את המנסים לדין. לא בוצעה חקירה, לא בוצע חיפוש, לא בוצעה כל היערכות חקירתית לקראת החדרת הסם הנטענת, ואם החשד היה שנאשם 2 ביקש משחר בשארי כי יתאם ויצור קשר חלילה עם הנאשם שעתיד להגיע לביקור – היכן כל המהלך החקירתי המתבקש בעניין זה כדי לקשור את הקצוות.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

ומה לגבי חקירתו של שחר בשארי שהיה צד לשיחה ?

בהחלט יתכן, כי בעקבות אותה אמירה נעשו מהלכים חקירתיים, מודיעיניים, אחרים, כחלק מתוכנית חשיפה או חקירה סדורה, מתוכננת ומכוונת, כפי שלעתים קורה, או שהיה מצופה שיקרה, אולם איש לא העיד בפניי שכך היה, באופן שיכול לקשור בין האירועים הללו להתרחשות סדורה והגיונית אחת עד לפגישה בין הנאשמים.

העד הסתפק בהסבר סתמי: "את הפעולה שלי עשיתי" (עמוד 49 שורה 20 + עמוד 89 שורה 1 והלאה).

בעניין זה יש להניח הנחת ספק, שאחריתו מעידה על ראשיתו. כלומר: כטיב ה"רצינות" החקירתית בסופו של יום, בהתייחס לדברים שנטען כי נאמרו, כך יש להתייחס לטענה כי דברים אלה נאמרו מראשיתם. הנה כי כן, ניתן לראות באיזו "רצינות" ראו שלטונות שב"ס, בזמן אמת, את מה שרשם העד במזכרו.

שוב אזכיר, כי לא הוצג המקור של אותו זיכרון דברים, ולא הצילום שצילם העד במכשיר הטלפון הסלולארי כדי להעניק לו נופך של וודאות מזמן אמת.

מעבר לכך, קשה לקבל את הטענה, שנאשם 2, נוכח מיהותו העבריינית, יתנסח באופן שיתנסח, כלומר יאמר משפט מפורש אודות כוונה להחדרת סם "מחר" - משפט שאינו משתמע לשני פנים, וזאת בנוכחות סוהר.

מנגד, נטען, בידי ההגנה, כי נאשם 2 ואותו אדם אחר שעמו טוענים ששוחח היו מסוכסכים, ולפיכך אין זה הגיוני שנאשם 2 יגיד דברים מפלילים, שכאלה או יבקש דבר שכזה מאותו אדם שעמו יש לו סכסוך.

העד השיב על כך כי: "רשימת מסוכסכים אפשר לבדוק בכל עת" (עמוד 53 שורה 26), אך לא הוצגה ראיה המזימה את טענת ההגנה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

בנוסף, כפי שנראה בהמשך, אותו אדם, האסיר שחר בשארי, שנטען כי אליו נאמרו הדברים של נאשם 2 הכחיש את הנטען. אסיר זה לא נחקר מראש, כפי שהיה על היחידה החוקרת לעשות, ואין לה להליך אלא על עצמה, שעדותו נשמעה מבלי שהוא עבר תחילה את המסגרת החקירתית.

עוד ניתן ללמוד ממסמך נ/12 (יפורט בהמשך) כי בין נאשם 2 לשחר בשארי שרר בעת הרלוונטית, סכסוך מסוים, המפחית את ההסתברות לחבירה עבריינית, כפי הנטען בת/28 (אף אם יתכן שחבירה עבריינית יכולה להתרחש למיזם כזה או אחר, גם בין מסוכסכים).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

ה. פרשת ההגנה:

(1). נאשם 1:

הערה מקדימה: נאשם 1, עו"ד במקצועו, נחקר במשטרה באזהרה. כעולה מת/33 התקבל אישור מאת פרקליטת המחוז לחקירתו באזהרה ולמעצרו. רפ"ק ענת קצב נחקרה ארוכות אודות האישור שהתקבל (עמוד 128 שורה 2 והלאה), אולם איני סבור כי בנסיבות תיק זה ניתן האישור לחקור את נאשם 1 שלא כדין ולפיכך איני נדרש להערוך ביחס לעדותה בעניין זה.

נאשם 1 העיד להגנתו, סיפר את תולדותיו, מצבו המשפחתי, הכשרתו, מקצועו (עמוד 184 שורה 3 והלאה).

הוא העיד כיצד הכיר את נאשם 2, כלקוחו (עמוד 184 שורה 30 והלאה).

ביום שקדם לפגישה המדוברת, הוא קיבל זימון לתאריך 5/4 לדיון בעתירת אסיר (נ/7) שהוגשה בשם נאשם 2 (עמוד 185 שורה 21).

לדבריו, בכתב-התשובה של המדינה שהתקבל אצל נאשם 1 בתאריך 3/4/17 (נ/8) (נ/8) הינו פלט של מייל שאמור היה להיות מוגש בהמשך הדרך – עמוד 187 שורה 2) צוין פרט אודות התנהלותו של נאשם 2, אשר הוביל את נאשם 1 למסקנה, כי הדיון הצפוי חסר סיכוי, שכן עתירתו תידחה (עמוד 186 שורה 15 והלאה).

הוא תאר את השתלשלות האירועים באותו יום (עמוד 185 שורה 15).

בתחילת היום, ייצג בתיק מעצר "ימים" בבית-המשפט בראשון לציון (עמוד 188 שורה 19).

התיק של הנאשם 2 היה ברכבו, והוא תכנן להגיע אליו לביקור בכדי להסביר לו את תמונת המצב בעתירה שנקבעה למחרת היום (עמוד 187 שורה 28 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

יצוין, כי העובדה שנאשם 1 לא תכנן מראש לבקר את נאשם 2, והייתה זו החלטה רגעית עם סיום הדיון בבית-המשפט בראשון לציון, יכולה להיות עובדה לזכותו, משום שיש להניח כי נאשם 1, אם רצה להחדיר סמים לנאשם 2, היה אמור "להתארגן" לשם כך בפרק זמן מראש ונוכח מיהותו, סביר להניח שהוא לא יכול היה לעשות כן נוכח החלטה מידית, אקראית, בלתי מתוכננת בפרק הזמן הקצר שתואר. בעניין זה נמסר הסבר מסוים בהודעת "השלמת אסמכתאות מטעם נאשם 1" שהוגשה בתאריך 22.1.20.

בשעה רבע לארבע נאשם 1 החליט לנסוע אל בית-הכלא כדי לבקר את נאשם 2.

לדבריו, נאשם 1 התקשר לנציג שב"ס כדי לתאם את הגעתו: "אני מרים טלפון לשחר, שחר יכול להיכנס עכשיו לאבי, הוא אומר לי לא עכשיו ב – 4 תוכל להיכנס, או קיי, אורז את עצמי ונוסע לכלא איילון לפגוש את אבי עמר" (עמוד 189 שורה 28). ודוק: לא דובר בתיאום באמצעות מסרון או וואטסאפ אלא בשיחת טלפון יוצאת (עמוד 190 שורה 1) – "סידרתי את...תיאומי עם שחר כניסה לאבי עמר...ש: זאת אומרת הביקור הזה לא היה מתוכנן מבעוד מועד אלא הוא היה אקראי, ביום, באותו יום ? ת: כן..." (עמוד 190 שורה 5 והלאה).

היכן היא אותה שיחת טלפון יוצאת המלמדת על ההגעה האקראית, בלא התכנון המוקדם שלא תאפשר לנאשם 1 להצטייד בסמים ? נאשם 1 אישר כי צריכה להירשם שיחת טלפון שמתעדת את תיאום הביקור (עמוד 190 שורה 27 והלאה). ברם, השיחה היוצאת לא הוצגה.

נאשם 1 נסע מבית-המשפט בראשון לציון אל כלא איילון (עמוד 191 שורה 3).

לדבריו, באולם העתירות אין מבצעים בדיקות לעורכי-הדין, בעת הדיון הוא יושב ליד נאשם 2, ואם היה חפץ להחדיר סמים, היה עושה כן למחרת היום, באולם העתירות, בעת הדיון (עמוד 191 שורה 18 והלאה).

נאשם 1 הגיע לשערי בית-הכלא.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

הוא הביא עמו יומן, משום שלדבריו נאשם 2 חובב יומנים ועטים והוא נוהג להביא לו דברים שכאלה (עמוד 192 שורה 18). ואולם, לא שוכנעתי, כי נאשם 2 הינו אספן יומנים ועטים ומה צורך לו באוסף שכזה מעבר לסורגים.

בכניסה לכלא הוא עבר בידוק בטחוני, שכלל שיקוף (עמוד 192 שורה 26 והלאה). ואולם הודה, כי אין מדובר בבדיקה שיכולה לאתר סמים ואם עורך-דין רוצה להעביר סמים הוא יכול לעשות כן למרות הבדיקה (עמוד 194 שורה 8, שורה 30).

בנקודה זו בהחלט יש לזכור, כי מדובר בעורך-דין, שביחס אליו, לכאורה, היה קיים מידע מודיעני שחייב בדיקה קפדנית יותר, אלא אם כן מן דהוא, במסגרת החקירה הסמויה, ביקש לאפשר לו את הכניסה פנימה, אך עניין זה לא הוברר בעדויות של העדים.

עם כניסתו, לווה בידי סוהר עד לחדר הפגישות. הוא נכנס פנימה והדלת ננעלה אחריו. הוא המתין להבאתו של נאשם 2 (עמוד 195 שורה 26 והלאה).

הוא ערך תרשים של תא הביקורים בו נערך ביקור בית-המשפט (נ/9).

לדבריו, לא היה זה ביקורו הראשון בתא הביקורים והוא ידע כי התא מצולם, גם משום שזהו חדר ביקורים המשמש גם את ביקורי המשפחות (עמוד 197 שורה 24 והלאה).

לאחר המתנה, נאשם 2 נכנס אל החדר "עם בקבוק קולה ביד" (עמוד 198 שורה 14).

הסביר, כי בדיעבד התברר לו שחדר הישיבה של נאשם 2 לא עבר בבדיקה קפדנית בטרם הוא הוכנס פנימה (עמוד 198 שורה 23 והלאה).

את הפגישה הגדיר: "הזוויה בטירוף" (עמוד 199 שורה 19).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

טען, כי באותו היום היה מצונן ו"השתמשתי בטישיו" (עמוד 202 שורה 7).

לדבריו, הבחין כי נאשם 2 היה נתון "במצוקה" (עמוד 202 שורה 22).

נאשם 2 הורה לו לתת לו את הטישיו: "תביא חתיכת טישיו...הוא היה תזזיתי והוא רוצה את הטישיו" (עמוד 203 שורה 10 והלאה).

העביר לו את הטישיו "כולל הכל, כולל כל השנצים כולל כל הדרעק שם" (עמוד 275 שורה 20).

נשאל מדוע, אם כן, דווקא הטישיו הועבר אל נאשם 2 בהיחבא, להבדיל מהמחברת, העט ושאר הדברים ותשובתו, מפאת חשיבותה, הייתה תחילה כדלקמן:

"ש: הוא ביקש טישיו אתה מביא לא מחברת אתה מביא לו הכל וטישיו צריך להתנהג ככה כאילו אתה מחדיר לו ? ת: לא, אדוני אני אסביר, אני אסביר, אני מבין שהוא אומר לי תן את הטישיו, שהוא לא צריך טישיו, שיש לו עכשיו שהוא חייב לקנח את האף, עכשיו הוא גם לא אומר לי תביא לי חתיכת טישיו, מה עושה מי שצריך טישיו עכשיו תביא לי חתיכת טישיו לקנח את האף, הוא רוכן אלי והוא צריך את הטישיו, את הטישיו כמו שהוא, עכשיו אפשר לראות, אני מוציא את הטישיו, הוא עדיין מחזיק את הפולדר כשהוא אומר לי שם, תניח את הטישיו, זאת אומרת הוא לא אומר לי תניח את הטישיו מאחורי זה אבל ברור לי איפה הוא רוצה שאני אניח את הטישיו, אני כבר אז לא יודע להגיד למה אפשר גם לראות על שפת הגוף שלי מבין שאני לא אוהב את מה שקורה פה, אני לא אוהב את מה שקורה פה, אני נמצא באיזשהו, הוא שאל אותו אם הוא איים עלי, הוא לא איים עלי, אם לא תשים את הטישיו אני לא יודע מה אני עושה לך, אבל זה כאילו שם את הטישיו, אני צריך את הטישיו, עכשיו אני רואה לפני זה שהוא במצוקה, הוא צריך משהו, הוא מחפש משהו קרה משהו, מסתבר בדיעבד מה קרה, אז אני שם לו את הטישיו, עכשיו כבר אז וזה אגב מה שאוכל אותי כל הזמן...כבר אז הבנתי שמהו לא טוב קורה פה, זאת אומרת לא ידעתי בשום שלב שהטישיו הזה הוא הולך לעטוף אתו את הסם אבל הבנתי שמהו לא טוב ברמה הפלילית משהו לא טוב קורה פה, עכשיו אני נבוך, אני נבוך ואני בעיקר קודם כל אני, אני מוציא את הטישיו ואז זה שלב של או-קיי, חכה יש פה טישיו קינחתי עם חלק, חלק חתיכות גדולות, חלק חתיכות קטנות, אני לא זוכר

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

עשיתי כמה פעמים, החזרתי, סובבתי, תן רגע לזה, עכשיו הוא לא נותן לך... אז קח את הטישיו, כשברור לי שהטישיו הזה הוא לא בשביל שהוא יקנח את האף, ברור לי... אני מוציא את הטישיו, כמו שהוא את כל הטישיו... כנראה בכיס אבל מוציא את זה כשחד-משמעית יש שם חלקים שהם לא נעימים, החלקים של הטישיו, מה גם שבסוף מרוב שאני במבוכה אני גם עושה תנועה כזאת של או-קיי קח את הטישיו ומניח לו את זה עם יד ימין כאילו מניח לו את זה מתחת לפולדר, שכאילו, ובאמת, אני באמת עד היום מסתכל על זה ושואל את עצמי זה לא, זה לא תנועה נורמלית... הנחתי את הטישיו, מה אני עושה אחרי שאני מניח את הטישיו, מחפש את הבור הכי גדול בשביל להיקבר בו באדמה, אפילו לא רציתי להסתכל, הרי שניה אחר כך או כמה שניות אחר כך לדעתי חמש עשרה או עשרים שניות אחר כך הוא פותח את הטישיו, פותח את הטישיו ועם יד ימין מעביר לשם משהו, אגב שאת זה אני לא רואה בלייב, אני, אני כבר בשלב הזה מוריד את הראש, בשלב הזה רואים שאני חותך, עושה ככה עם הרגל, מתכופף כזה... אני אעלם מפה..." (עמוד 203 שורה 21 והלאה).

לאחר מכן, ראה שנאשם 2 משתמש בטישיו לצורך סם (עמוד 205 שורה 9).

מבין בעצמו שהצופה מהצד רואה את הנצפה בצורה מחשידה (עמוד 207 שורה 2 והלאה).

הביקור נגמר, תיאר את העיכוב, את החיפוש ברכבו (עמוד 216 שורה 14), המעצר והחקירה (עמוד 215 שורה 8 והלאה).

המשיך ותאר את החקירה, שלפי טענתו הייתה קלוקלת (עמוד 207 שורה 12 והלאה).

תאר את הכשלים בחקירה, כגון אי נטילת המכנס שלו לבדיקת שאריות סמים - אם מה שנטען שמה שנצפה הוא הסרת גרגרי הסם מהמכנסים (עמוד 217 שורה 13), אי נטילת טביעות אצבע משקית הסם (עמוד 222 שורה 16) כשל בבדיקת המצלמות (עמוד 235 שורה 4 והלאה) ועוד.

הכחיש כי העביר לנאשם 2 סמים (עמוד 207 שורה 18).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

לדבריו, הוא לא היה פועל ככה ביודעו, כי במקום מותקנת מצלמה ובמסגרת החקירה סבר כי החוקרים יבחנו את המצלמה ותתגלה האמת שלה טען (עמוד 208 שורה 26 והלאה).

התבקש להסביר מדוע מסר לנאשם 2 טישיו בצורה כה מוזרה, מחשידה, תוך ניסיון הסוואתו והשיב תשובות שמטרתן להוביל אל המסקנה כי אדם בנעליו, אם היה מבקש להחדיר סמים לא היה עושה כן בדרך כזו מטופשת, נמהרת ורשלנית:

"...אבל צריך להבין את הסיטואציה זו סיטואציה שגם אתה לא תבין בחיים, כמה שאני לא אסביר לך את זה מיליון פעם אי אפשר. ש: זה נראה כאילו מחביאים את הטישיו, כאילו לא רוצים לראות שאתה העברת לו טישיו, ככה זה נראה...ת: אני מסכים אתך...שככה היום בדיעבד זה נראה ככה, אבל צריך להבין, אם אני עברייך ואני בא להעביר סמים כל מה שאני רוצה זה להעביר סמים אז תתנהג כמו עברייך...יש מצלמה פה ויש מצלמה פה תהיה חכם יותר...אז זרוק את הטישיו כבר עם הגרם בפנים, למה אני צריך לעשות את כל הסצנה שיש פה כי נוצרה פה סצנה...בסוף הוא אומר לי שם את הטישיו, יש איזה טישיו הוא מתנהג בשושו עם היד או מושך את היד הוא מסתכל פתאום מגיע שלב כאילו משהו מודיע לו באוזניה תקשיב אין מצלמות אין סוהרים הוא התחיל לפתוח חגיגה מולי, שעוד פעם הוא פורש את הזה..." (עמוד 210 שורה 3 והלאה).

לאחר שבחנתי את עדותו של נאשם 1 באורח בלתי אמצעי, במישרין, תוך השוואתה לכלל הראיות ולנצפה במצלמת האבטחה, באתי למסקנה כי גרסתו זו של נאשם 1 תמוהה ביותר, מחשידה (מחשידה גם לפי עדותו שלו) והיא הייתה עלבון צורב להיגיון ולשכל הישר.

ואכן, ניכר היה כי גם ב"כ נאשם 1 שב ומבקש תשובות והסברים הגיוניים לדרך התנהלותו הבלתי הגיונית של נאשם 1 (עמוד 211 שורה 1 והלאה).

וכן ניסה להסביר את השאלה מדוע לא העביר לו את הטישיו באופן, שבני אדם נוהגים להעביר זה לזה דבר מה ללא כוונה להסתיר:

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

"...קודם כל הוא מכווין לי לאיפה הוא רוצה שזה יבוא ומה הסיבה כי אני ברור לי שהטישיו הזה, אם הוא היה רוצה את הטישיו ככה הוא היה אומר לי תביא את הטישיו ככה, הוא רוצה את הטישיו כי משום מה בחוכמתו הוא חושב שככה לא רואים את הטישיו והוא רוצה כאילו שאני אשים את שהכווין אותי לאיפה בדיוק הוא רוצה שאני אשים את הטישיו..." (עמוד 212 שורה 1 והלאה).

במשך דקות ארוכות התבקש נאשם 1 למסור הסבר לסוגיה זו, המצויה בלב העניין, ואכן, לא התקבל הסבר סביר לשאלה החוזרת ומצלצלת – מדוע נאשם 1 העביר לנאשם 2 את הטישיו בדרך כה מוזרה, כה מתפתלת, כה מבקשת להסוות מעין רואה, אם הטישיו שהועבר היה מוצר תמים, שלא הכיל דבר מה אסור.

נאשם 1 אישר כי נאשם 2 פתח את הקלסר, כיוון אותו להניח את הטישיו במקום מסוים והבין כבר אז שנאשם 2: "לדעתי כי הוא ניסה להסתיר את זה. ש: מה ההיגיון אני שואל אותך, לא אותו חיים ? ת: אין היגיון... אין היגיון, מבחינתי אין היגיון..." (עמוד 278 שורה 4 והלאה).

בהמשך, הודה נאשם 1 כי לאחר מכן הבחין כי נאשם 2 משתמש בסמים לנגד עיניו, הגם שלא ידע מה טיבו של אותו סם (עמוד 213 שורה 20 והלאה).

לדבריו, הוא לא ניגב ולא ניער את שאריות הסם ממכנסיו (עמוד 217 שורה 15).

לדבריו, תנועת הניעור נועדה לנקות את שאריות נייר הטישיו ממכנסיו (עמוד 339 שורה 1 והלאה).

לדבריו, הוא מצויד בנייר טישיו, כבשגרה, בלא קשר לשאלה אם הוא מצונן אם לאו, ואכן למועד עדותו הצטייד בנייר טישיו הגם שלא היה מצונן, אך אני סבור שעשה כן כדי להמחיש את הטענה ולהדגיש אותה באופן מעושה ומלאכותי (עמוד 312 שורה 4).

לא אמר את המשפט שטוענים שאמר שידע שבסוף זה יגיע (עמוד 217 שורה 24, עמוד 218 שורה 1, עמוד 219 שורה 14).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

לדבריו, פרק זמן קצר לאחר השחרור, נאמר לו על-ידי תובעת של המאשימה שהתיק נסגר (עמוד 227 שורה 14 והלאה) ולפיכך לא הבין את המשך החקירה.

המשיך ותאר את ההליך עד להגשת כתב-האישום (עמוד 237 שורה 23 והלאה).

למרבה הצער, במהלך החקירה הנגדית, ניתן היה ללמוד כי נאשם 1 הינו עורך-דין אשר קבע לעצמו את הכללים מהו חפץ מותר בהכנסה לאסיר בהפרדה ומה חפץ אסור בהכנסה. הכלל הוא: "...כן, מבחינה חוקית פלילית אין עם זה שום בעיה וזה עובר שיקוף, זה נכנס לכלא..." (עמוד 253 שורה 24). וכן: "ש: מה החלוקה ? ת: מה שעובר שיקוף..." (עמוד 254 שורה 19). וכן: "ש: שורה תחתונה המבחן שלך הוא טכני, חצי חצי, מה שעובר בשיקוף מותר, מה שלא אסור. ת: זה מה שאמרתי בחקירה ואני עומד על זה" (עמוד 256 שורות 6 – 8). וכן בעמוד 259 שורה 18 והלאה: "מה שעבר שיקוף...השיקוף זה לא השיקוף הטכני עצמו זה גם זה מה שעובר את הסוהר שעומד לך בשיקוף". וכן ראו בעמוד 264 שורה 31).

לאמור, כל מוצר שעבר את השיקוף, מבחינתו, יכול לעבור הלאה אל האסיר לתוך התא – זהו הכלל הפסול שקבע לעצמו נאשם 1 ושלפיו התנהל.

נטען בפניו כי התנהלות שכזו אינה מתיישבת עם נהלי שב"ס ותשובתו: "...לא התיימרתי גם אפילו להגיד לך שזה תקין מה שעשיתי מבחינת נהלי שב"ס, אני לא כפוף לנהלי שב"ס" (עמוד 255 שורה 23). אבוי לתשובה ולגישה שכאלה עת אוחז בהם עורך-דין.

צא ולמד, זהו עורך-דין הנכנס אל כתלי הכלא, פוגש אסירים, מעביר להם דברים, שלטענתו הם מותרים, והוא כלל אינו מתעניין בנהלי שב"ס בעניין זה, משום שלטענתו הוא אינו כפוף אליהם.

בהתאם, הוצגה בפניו הדוגמא, האם יעביר פתק כלשהו לאסיר או ממנו החוצה ותשובתו: "תלוי למי אני צריך להעביר אותו...מכתב לאימא שלו כן למה לא, הייתי קורא אותו לפני ברור" (עמוד 262 שורה 13 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

הנה כי כן, זהו עורך-דין שהחליט להיות הצנזור של עצמו.

ודוק, הסתבר, שמדובר במי שבעברו עבד במשמר בתי-המשפט, כך שחושיו אמורים להיות חדים יותר לעניינים שכאלה (עמוד 263 שורה 25 והלאה).

אם זהו הלך נפשו של נאשם 1 בעת המעשה המדובר, שבה ומתחדדת השאלה במלוא עוצמתה – נייר הטישיו עבר שיקוף, ולפיכך אין שום בעיה להעביר אותו לנאשם 2 בצורה גלויה – מדוע בכל זאת העברה בוצעה בצורה כה מחשידה, סמויה ופתלתלה ?

הלכה למעשה, התנהל נאשם 1 בניגוד לנוהל "החזקה, אחסנה ושינוע פריטי ציוד של אסירים" (ת/36). נוהל זה מתיר לאסיר להחזיק רק פריטים הכוללים לבוש שהותר לפי תקן, מצרכים שקנה בקנטינה, מכתבים ודברי דואר שקיבל "כדין" ואין שום הוראה המתירה לאסיר לקבל לידיו פריטים מעורך דינו במהלכו של מפגש שנוער למתן שירותים משפטיים.

מרבית חקירתו הנגדית של נאשם 1 סבה על הצגת הסרטון תוך הטחת הנצפה בו, ומלבד קו כללי שאפיין את תשובתו, והקו הוא שאכן התנהגותו אינה רציונאלית נוכח התנהגותו של נאשם 2, אין לצדדים אלא להפנות אל הנצפה בסרטון.

הערה מקדימה לעניין האמרות במשטרה שידונו להלן:

תחילה אציין, כי יש ממש בטרוניית ב"כ הנאשמים בסיכומיהם אודות התיעוד החסר, הלקוי, המותיר פער של מידע בין ההודעות הכתובות, הרשמיות ובין הדברים שנאמרו ושתועדו במצלמות החקירה, ובעיקר מודגש הדבר נוכח העדר התיעוד המצולם של החקירה הראשונה של נאשם 1.

על כן, יש ממש בטענה כי אין לתפוס את הנאשמים על קוצו של יוד לפי הדברים שמסרו בהודעתם נוכח המחדל החקירתי.

בדין הפנו ב"כ הנאשמים בסיכומיהם לחוסרים ולסתירות.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

יחד עם זאת, אין מדובר בפגם, שמבחינת עוצמתו, מקים את יסודותיה של ההגנה מן הצדק, כפי טענת ב"כ הנאשם 2 בסיכומיה ואני דוחה את הטענה בעניין זה.

בהודעת נאשם 1 מתאריך 4.4.17 (ת/23) (גובה ההודעה רס"מ יעקב אלדבאח – העיד עמוד 114 שורה 24 והלאה).

הנאשם מסר כי הוא עורך-דין, אישר כי ביקר את נאשם 2 כלקוחו, תאר את המפגש (שורה 27 והלאה).

במהלך הפגישה "הוא ביקש ממני טישיו, אני הוצאתי לו טישיו מהכיס שלי" (שורה 40) - הדגים כיצד.

הניח את הטישיו על השולחן במרכזו (שורה 44) "...ובערך אחרי שניות, מקסימום דקה אני רואה אותו מתעסק עם חומר שנמצא על הטישיו, אני אמרתי לו מה אתה עושה הוא אמר לי "זה לא עניינך", אמרתי לו אבי אני לא רוצה שתעשה דברים כאלה לידי...זה נראה כמו סמים".

"זה היה בתוך שקית, שקית כמו שקית של אוכל משהו קטן, זאת שקית שנראה כי חתכו אותה בתוך השקית הייתה אבקה לבנה, הוא מקפל את הנייר כאשר השקית עם האבקה בתוך הנייר ואני לא יודע מה הוא עושה עם זה ואז אני אומר לו למה אתה עושה זאת מולי לידי...אז אני רואה אותו לוקח שקית של קופסת סיגריות ושם את הנייר המקבל בתוכו החור לתוך השקית זה לוקח שניות ואני בשוק ואני אומר לו "אתה לא מפחד להחזיק את זה" ואז תוך כדי שאני אומר לעצמי או בקול "וואלה יופי עכשיו גם מי שרואה את זה חושב שאני העברתי לו את זה"... (שורה 49 והלאה).

לדבריו, נאשם 2 אמר לו "תתעלם" והוא אמר לו ש"אתה יודע שאנחנו מצולמים בכל עבר" (עמוד 4 שורה 60).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

הפנה את החוקר למצלמות: "הכל מצולם ואני מוכן להמתין עכשיו 4 ו – 5 שעות כדי שתסירו את החשד ממני ואני מסכים להיות עצור גם רק על מנת שתסירו את החשד ממני" (שורה 72).

הכחיש את החשד: "הסמים לא הגיעו ממני, אני לא נגעתי בסמים" (שורה 75). וכן: "לא העברתי" (שורה 86).

נטען שאמר לשוטר שעיכב אותו "ידעתי שזה יבוא בסוף" והשיב: "אני לא זוכר שאמרתי כזה משפט ואם כן אמרתי זה משפט, אני באמת אומר לך שמרגיש לא נוח ואני מודע למה שאני אומר" (שורה 108).

הוצגה בפניו שקית הסם שנתפסה והוא זיהה אותה כשקית, הטישיו שהיו ברשותו של נאשם 2 (שורה 118).

בהודעת נאשם 1 מתאריך 6.4.17 (ת/24) (גובה ההודעה רס"ב סמי בן אשר – העיד עמוד 94 שורה 20 והלאה):

הוצג בפניו הסרטון והוא זיהה את עצמו ואת נאשם 2.

הסביר כי מסר לנאשם 2, לבקשתו, נייר טישיו, תחילה קינח בו את אפו. הטישיו היה נטול סמים.

אשר כי לאחר מכן, נאשם 2 השתמש בסמים לנגד עיניו: "חצי דקה או דקה אני קולט סיטואציה שבה אבי עם הטישיו שלי וגוש של אבקה מונח על הטישיו והוא סוג של כאילו מסדר את זה אוסף את זה על הריבוע של הטישיו ועוטף את החומר עם הטישיו ואז לוקח מצד ימין תחתית מניילון של קופסת סיגריות ושם את הטישיו עם החומר בתוך הצלופן של הסיגריות ומניח את זה בפנים ומוריד את זה לכיוון הרגל או לכיס שלו ואני לא יכול לדעת מה הוא עשה עם זה למטה כי לא ראיתי מגובה החזה ומטה. ואני כן זוכר שכשאני רואה את זה אני אומר לו מה אתה עושה ?? מה אני אמור לעשות עם מה שאתה עושה עכשיו למה זה קורה מה עובר עליך ?? והוא מגיב לי בזלזול זה לא ענייך. זה שלי אל תתערב ואני בשוק..."

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

אישר כי הוא נצפה בסרטון כשהוא מנער את המכנס שלו והשיב: "כן, כנראה איזה שהיא פעולה אינסטינקטיבית מנקה או מנער את המכנס שלי". לדבריו, יודע כי המקום "מצולם 24/7" ולפיכך לא הגיוני שהיה עושה את זה במקום מצולם. לא אמר את המשפט "ידעתי שזה יבוא" אך עדיין הוסיף שבגלל שהיה בשוק: "...ועדיין לא מוכן לחתום על זה שלא אמרתי את זה".

אציין כי גובה ההודעה נחקר בחקירה נגדית ארוכה, שכולה סבה סביב השאלה מה ראות עיניו בסרט מצלמות האבטחה, אולם אין לתשובות בעניין זה יתרון ראייתי, שכן ניתן להתבונן במישרין בסרטון ולהגיע למסקנות.

בהודעת נאשם 1 מתאריך 12.4.17:

אישר כי הגיע לבקר את נאשם 2 כחלק מייצוגו כעורך דין.

נפגש אתו בעבר במסגרת שכזו.

זיהה את עצמו ואת נאשם 2 בסרטון.

לדבריו: "בסרטון זה רואים אותי מוציא טישו מהכיס ומניח אותו בצד ימין שלי ואז רואים את אבי עמר לוקח את הטישו על פני מניח אותו לפניו ואז באיזו שלב יד ימין שלו מניחה על הטישו הוא מתעסק עם זה ואז אני לא רואה איפה הוא שם את זה. ואז לוקח מתחתית של קופסת סיגריות שלו שנמצאת בצד ימין לוקח את נייר הצלופן שם בפנים את הטישו עם החומר ומוריד את זה ואז נעלם מהעיניים שלי. ואז כעבור חצי שעה שוב החומר נמצא מולי. ואז הוא שורף או את הנייר צלופן או ניילון שהיה שם לפני לדעתי זה ניילון סוגר שוב עם הטישו. ואז נשאר קצת חומר על נייר התשובה שמסרתי לו ומוריד את (זה) לתוך עיתון ומקפל את זה למטה ושם את זה במקום שאני לא רואה. ש: ומה אתה עושה באותו הזמן שאתה רואה את זה? ת: קודם כל אני בשוב ואמרתי לו מה אתה עושה למה מול העיניים שלי. אני נמצא בדילמה ולא ידעתי מה לעשות (עם עצמי)".

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

העביר לו רק נייר טישו: "חד משמעית".

לדבריו: "אבי לוקח את זה ביד שמאל שלו. לא העברתי לו שום חומר החשוד כסם".

קינח את האף משום שהיה מנוזל, אישר כי מסר לו טישו מלוכלך לאחר שקינח בו את אפו. לא אמר לבלשים שעיכבו אותו "ידעתי שזה יגיע בסוף".

עדות נאשם 1 מסקנה:

שבתי ובחנתי את עדותו של נאשם 1 בכלים של הגיון, סבירות, תוך השוואה לנצפה במצלמות האבטחה, והגעתי למסקנה כי יש לדחות אותה כבלתי מהימנה ובלתי אמינה.

אני דוחה את הסבריו המפולפלים, המתפתלים, כבלתי מהימנים ובלתי אמינים.

כמאמר השיר: "יש דברים נסתרים (מוזרים) לא נבין לא נדע, נעשה גם דברים שנראים בלי סיבה", כלומר קיימות התנהגויות, שנראות במבט ראשון בלתי הגיוניות, שאינן מלמדות בהכרח על התנהגות פלילית, ואולם התנהגותו של נאשם 1 במהלך הפגישה עלתה על כולן, וניתן לומר בוודאות כי היא לא התאפיינה, כלל ועיקר, להיות פגישה תמימה של עורך-דין ולקוחו.

התנהלותו של נאשם 1 ראויה בהחלט לאש ותימרות עשן ביקורתיים, אך יחד עם זאת, במערך ראייתי זה, אין די להשלים את הפער הראייתי, כנדרש בפלילים, מתוך עדותו הבלתי מהימנה והבלתי אמינה של נאשם 1.

לסיכום: אני דוחה את עדותו של נאשם 1.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

(2). נאשם 2:

בעדותו (עמוד 91 שורה 27 והלאה) סיפר נאשם 2 את תולדותיו, תאר את תנאי מאסרו, מסר כי הוא נמצא באגף ההפרדות, בתא בודד, עם עצמו, ללא זכויות ביקור, לא חופשות, סיפר על התמכרותו לסמים (עמוד 92 שורה 19), תאר את שיטות ההברחה המרובות של סמים אל תוך הכלא (עמוד 92 שורה 29 + עמוד 94 שורה 21) ובין האסירים בתוך התאים (עמוד 93 שורה 2 והלאה).

מסר שמשך כל תקופת מאסרו נתפסו ברשותו סמים (עמוד 93 שורה 18 והלאה).

נאשם 2 דחה את טענה כי ביקש מאסיר אחר סמים כפי שטען פאדי טריף בעדותו ובת/28 (עמוד 95 שורה 7 והלאה + עמוד 171 שורה 28 והלאה. עמוד 172 שורה 19 והלאה).

ביום המקרה, קיבל את הסם שנתפס ברשותו, מאסיר אחר, ששכן בתא מולו, אשר הושיט לו את הסם באמצעות מגב גומי (עמוד 95 שורה 29 והלאה).

קיבל את הסם בשעות הצהריים מאסיר ששמו נמסר - אבי פראג' (עד ההגנה שעדותו תידון בהמשך) (עמוד 96 שורה 32 + עמוד 97 שורות 18 – 19 + עמוד 131 שורות 10 - 31). הסביר כיצד קיבל ממנו פיזית את הסמים וכיצד שילם לו עבור הסם שקיבל (עמוד 132 שורה 3 והלאה).

אציין, שלאחר ביקור במקום, אני מוכן לקבל כאפשרית את הטענה כי אסיר בהחלט יכול לקבל דבר מה מאסיר אחר שתאו נמצא ממול תאו.

ואכן, הלכה למעשה, נאשם 2 נשפט בעברו כי "האסיר הנ"ל היה מעורב בניסיון הברחה מתא אחר כאשר נצפה במצלמות האבטחה באגף ועל כן נשפט וקיבל אזהרה חמורה..." (נ/6, נ/7, נ/10).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

קב:	250	פנימי:	
הערות:	האסיר הנ"ל היה מעורב בניסיון הברחה מתא אחר כאשר נצפה במצלמות האבטחה באגף וע"כ נשפט וקיבל אזהרה חמורה		
פרטי חדיין:	250 ש"ח קנס + 2 ימי בידוד + 14 יום על"ת למשך 3 חודשיים		
תן עז:	203422	גלם:	
מסלול בית מאהר:		רמון:	

ואולם, נאשם 2 לא הציג ראיות המלמדות כי חשבונו של אותו אסיר זוכה על-ידו במחיר הסם, כפי השיטה שאותה פירט (עמוד 137 שורה 19, 27). הוא לא יכול היה למסור פרטים בדבר טכניקת התשלום, למרות שהוענק לנאשם 2 חיסיון הנוגע לאותו חבר מסייע (עמוד 154 שורה 23 והלאה). השיב מפורשות כי לא רוצה להשיב בעניין זה: "אני לא רוצה לענות (עמוד 155 שורה 22).

לאחר מכן העיד, שהופתע "לחלוטין", כאשר נאמר לו שנאשם 1 הגיע לבקר אותו (עמוד 95 שורה 32 + עמוד 98 שורה 3).

טען, שכל אימת שהוא יוצא מתא המאסר הוא נוטל את הסמים על גופו ובאותו היום נהג באותו אופן (עמוד 98 שורה 8 והלאה).

לדבריו, אותה עת, היה צורך משפטי לפגישה, נוכח עתירת אסיר שנקבעה בתאריך 5/4/19 (עמוד 98 שורה 21).

לפני יציאתו מן התא נערך עליו חיפוש, אך היה זה חיפוש בלתי קפדני (עמוד 99 שורה 15).

עם הליכתו אל חדר הביקורים "תוך כדי הליכה הרגשתי שלא אטמתי את זה טוב, שמשהו פה לא בסדר...את הקריסטל" (עמוד 98 שורה 23).

בטרם כניסתו של נאשם 2 אל חדר הביקורים נערך בחדר חיפוש כללי, בלתי קפדני, "חפיה" (עמוד 99 שורה 19 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

בחדר הביקורים, שוחח נאשם 2 עם נאשם 1 אודות כתב-התשובה של המדינה לעתירת האסיר שלו, שנקבעה לדיון ביום שלמחרת (עמוד 99 שורה 24).

הוצג בפניו סרטון מצלמות האבטחה והוא אישר כי נצפה בו המפגש המדובר (עמוד 101 שורה 32 והלאה).

ייאמר כבר עתה, כי הוא התבקש להעיד על מה שנצפה בסרט, גם כאשר הוא לא נכח בחדר, כגון מה עשה נאשם 1 טרם כניסתו, מה עשתה הסוהרת, ועדותו בעניין זה חסרת משמעות, שכן היא אינה יכולה לבאר מעבר לנצפה בסרט (עמוד 102 שורה 3 והלאה).

בנוסף, נאשם 2 העיד כי "אני לא זוכר ממש פרט ופרט מה היה שם..." (עמוד 103 שורה 2), כך שאין יתרון לזיכרונו על פני הנצפה בסרטון מצלמת האבטחה.

ואכן, עד אשר לא צפה בסרטון, לא יכול היה להשיב - כל שנשאל היה "מה אתה רואה... אבל מה ראית עכשיו שחיים עשה..." (עמוד 105 שורה 7 והלאה) וכיו"ב.

ככלל, עדותו של הנאשם 2 לא הייתה עדות מתוך זיכרונו, אלא מתוך הסרטון אשר הוצג לו ולפיכך היא חסרת משקל לחלוטין.

ואכן העיד: "ש: אתה יודע מה תספר מה שאתה זוכר מהזיכרון? ת: אבל אני כמעט לא זוכר כלום אדוני... ש: מהזיכרון שלך לאירוע אתה זוכר משהו? כי עכשיו מה שמבקשים ממך לצפות בסרט ולהגיד ואין לך שום זיכרון, נכון? ת: נכון, זה השפעה קצת של הסמים אדוני. ש: אתה לא זוכר מהאירוע כלום? ת: אני זוכר. ש: אבל כמו שביקשו ממך פה שבריר של שניה. ת: לא, כל שבריר של שניה אני לא זוכר בכלל" (עמוד 123 שורות 29 – 30 – עמוד 124 שורה 7).

ואכן, חקירתו הראשית של נאשם 2 הייתה, למעשה, חקירה נגדית של ב"כ הנאשמים, אשר הניחו הנחות בפיו עד אשר אישר אותן, כשיה המובלת בשדה בידי רועה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

סגנון עדות שכזה חסר משקל ראייתי.

המשיך והעיד שראה את עצמו מעיין בכתב-התשובה (עמוד 104 שורה 11).

לדבריו, כאשר ראה את נאשם 1 מקנח את האף אזי "נפתחו עיניי, תוך כדי כמובן שמה שאני מספר החומר הוא בצד ימין" (עמוד 105 שורה 2).

לדבריו, בשלב מסוים רמז לנאשם 1 להמשיך ולדבר עם הסוהר, כדי שיסתיר מפניו של נאשם 1 את מעשיו: "...אני מסיט, תוך כדי אני מסיט אותו שימשיך לדבר עם הסוהר, אז זה עם היד שלי כרגע אני עושה תנועה לכיוון של חיים שיסתכל לשם לכיוון של הסוהר, זה טוב בשבילי... זה טוב בשבילי כדי שהוא לא יבחין, לא לתת לו להבחין מה אני עושה... לחיים... כדי שאני אוכל לסדר את זה" (עמוד 105 שורה 17 והלאה), כי לטענתו החומר התפורר לגמרי על גופו (עמוד 106 שורה 9).

לא התקבל הסבר הגיוני מדוע דווקא עתה היה לחוץ להשתמש בסמים, נוכח העובדה ששעתיים קודם לכן השתמש בסם, ומדוע רצה להשתמש דווקא מול עורך-דינו, ומדוע דווקא בשלב מקדמי זה של הביקור היה בלחץ (עמוד 106 שורה 15 והלאה). התשובה היחידה: "אבל חוכמה בדיעבד לא נחשבת" (עמוד 106 שורה 32). אף הוא עצמו לא יכול היה להשיב תשובה טובה לעניין זה והדבר היש שקוף: "ש: תסביר לי למה היה לחוץ לך להוציא את הסם... ת: מה זאת אומר מה אני רוצה, אני רוצה קודם כל, אדוני, תראי לי את זה שניה אחת" (עמוד 107 שורה 3 והלאה).

ואכן, מסר תשובות מבולבלות, לא מתוך זיכרונו, אלא תוך שילוב הנצפה בסרטון ומתוך רצון להיזכר מה הוא אמר להשיב תוך קריאה תדירה לעזרת ב"כ: "אני מבולבל מזה זה לפני אחרי, מה...? אפשר לראות את זה ? (עמוד 107 שורה 16). ואכן, ב"כ הבינה כי נאשם 2 אינו מוסר עדות סדורה, קוהרנטית, ולא בכדי שאלה אותו: "אתה רוצה לראות מה התחלה זה יעשה לך סדר בראש..." (עמוד 107 שורה 19).

רק מי שאינו מתאר אמת נדרש ל"סדר בראש" – מי שאומר אמת ראשו כבר "מסודר" באותה אמת.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

לא קיבלתי מנאשם 2 הסברים מספקים לשאלות אודות הגיון מעשיו: כגון מדוע בחר לקחת את נייר הטואלט מנאשם 1 באופן הנחזה להיות מסווה, מצד שמאל לחוברת ומדוע חייב היה להסתירו. תשובתו הייתה סתמית ובלתי מובנת: "אין לי, אין לי" (עמוד 109 שורה 6). וכן: "...הייתי לחוץ קצת לנייר טואלט..." (עמוד 109 שורה 9).

לא התקבל הסבר סביר, מדוע סגר באגרופו את נייר הטואלט התמים (עמוד 174 שורה 1). הסברו שהוא רגיל לאגרף את ידיו הינו הסבר שאין לקבלו (עמוד 174 שורה 1 והלאה), הן נוכח הרושם הכללי שלו כנצפה באותו סרטון והן נוכח התנהלותו באולם בית-המשפט.

אכן, לא הוסבר מדוע היה צורך לקבל נייר טואלט, שהוא בפני עצמו, מוצר תמים, באופן כה מסווה וסמוי, שהרי הנאשמים אינם טוענים באופן נחרץ שנייר הטואלט נמסר כדי לסייע באריזת הסם (עמוד 109 שורה 25).

כאשר נאשם 2 הופגש עם משמעותה של טענתו, הודה בחצי פה, כי אכן נאשם 1 מסר לו את נייר הטואלט כדי לעזור לו לארוז את הסם.

וכך מצאו הדברים ביטויים: (עמוד 109 שורה 16 והלאה): "אז אמרתי את זה, אני חושב שאמרתי את זה, אמרתי לו, אמרתי לו חיים אני צריך את נייר הטואלט הזה והוא כמובן הבין, הוא הבין למה אני צריך אותו, הוא השאיר לי אותו שם מתחת, השאיר לי את זה מתחת לקלסר אדוני. ש: מה זה הוא הבין למה אני צריך את הנייר טואלט? ת: כן הכל, הוא הבין אותי, זאת אומרת הכל, הכל התפזר לי שם אדוני, הכל התפזר לי שם, נהיה לי בלגאן עם זה, זה רואים מצד ימין אדוני ואז ברגע שאני לוקח את נייר הטואלט אדוני. ש: אבי אמרת עכשיו שהוא נתן לך את נייר הטואלט כדי לעזור לך לארוז את הסם, זה מה שאמרתי לי עכשיו. ת: לא. ש: הוא לא הבין ונתן לך נייר טואלט. ת: לא, לא, מה הבין? הוא הבין שיש לי את, בשלב הזה. ש: סם ומתפזר לך ואתה רוצה את נייר הטואלט כדי לארוז אז הוא נתן לך את הסם זה מה שאמרתי לי עכשיו. ת: זה מה שאני אמרתי".

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

לאחר שנאשם 2 הבין את משמעות עדותו, כלומר שהוא הודה שנאשם 1 נתן לו נייר טואלט כדי לסייע לאסוף את הסם המתפזר בתחתוניו התעשת ואמר: "שאדוני יגיד לי את זה שוב פעם" (עמוד 110 שורה 2). בסופו של דבר חמק והשיב: "לא זוכר, אני לא זוכר" (עמוד 110 שורה 15).

לא התקבל הסבר הגיוני, מדוע נאשם 2 טועם את שאריות הסם באצבעו וכל הגדרה שיגדיר זאת הרי זו טעימה ואכן תחילה התבטא: "אני לא משתמש בו אדוני אני טועם אותו" (עמוד 111 שורה 2). אחר הוסיף: "...אני מרים את השאריות ואני שם את זה בפה, איפה אני אשים את זה...שם את זה בפה במקום לזרוק את זה..." (עמוד 111 שורה 13), אחר הובנה משמעות המילה טעימה והגיעה ההסתייגות: "עו"ד מוחבר: לא, הוא לא אמר טועם אדוני" (עמוד 111 שורה 19). ואכן, אחר אמר שוב: "אז אני טוען את זה אדוני...אז מה" (עמוד 111 שורה 21).

אך סביר הוא, כי הנאשם ביקש לטעום משהו חדש שלא טעם אותו לפני כן.

לטענתו ידע שמוצבות מצלמות (עמוד 112 שורה 9).

נאשם 1 הרגיש לא בנוח כאשר נאשם 2 התעסק עם הסם (עמוד 112 שורה 14).

העיד שהיה עם שני זוגות תחתונים והסם התפזר לו על הרצפה לכן התעסק אתו כל כך הרבה (עמוד 113 שורה 17 והלאה). לא אטם את הסם "כמו שצריך" (עמוד 113 שורה 28).

אישר כי לאחר סיום הביקור הסם נתפס בתחתוניו (עמוד 114 שורה 22).

לדבריו, אם הנאשם 1 היה חפץ להעביר לו סמים היה לו קל יותר לעשות כן באולם העתירות, שכן שם הם יושבים זה לצד זה (עמוד 116 שורה 2).

נשאל מדוע דווקא כאשר נאשם 1 מביט אחורה אל עבר הסוהר, נאשם 2 מתעסק עם הסם ותשובתו הייתה כי "לא נעים לי מעורך הדין" (עמוד 116 שורה 29).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

אין להבין תשובה זו, מה חוסר נעימות ומה נימוס שרו על נאשם 2 דווקא בנקודה זו, שהרי אלו לא שרו עליו כלל משך כל הביקור והרי הוא מבצע שימוש בסם לנגד עיניו של נאשם 1. נאשם 2 נשאל על כך והשיב תשובה מוזרה, כאילו תינוק ביישן, בן יומו ניצב בפניי: "יש שלב שלא היה נעים, היה איזה שלב שלא היה נעים" (עמוד 119 שורה 28).

לא התקבל הסבר לטענה כי נאשם 2 הוציא את הסם מתחתונו בעת שהיה ישוב על כיסא, באופן לא נוח בעליל (עמוד 118 שורה 21 והלאה).

אין להבין מדוע היה נאשם 2 כה לחוץ בהתנהגותו ביחס לסם. מדוע טעם אותו, אם בעת שהגיע למפגש כבר השתמש בסם והיה במצב של "מסטול" (או ב"קריז" – עמוד 122 שורה 14 – לשאלת ב"כ), לאמור רווי בשימוש בסם (עמוד 120 שורה 9). גם אם אקבל את הטענה כי נאשם 2 צורך גרם סם ביום, אין זה סביר לפתח "קריז" בחלוף שעותיים בלבד, לאחר ששעתיים קודם לכן השתמש בשני "פסים" (עמוד 122 שורה 31). ודוק: בשלב זה, היה הנאשם על דוכן העדים לפחות כבר שעותיים רצופות וניתן היה להתרשם ממצבו הגופני והנפשי (עמוד 123 שורה 14 והלאה).

לא התקבל הסבר מדוע כל פעולותיו של נאשם 2 באמצעות יד ימין – היד הרחוקה – הלא נוחה, הלא טבעית לשימוש, שהשימוש בה בנסיבות אינו קל, באותו מצב דברים ששרר (עמוד 121 שורה 32 – עמוד 122 שורה 11).

לדבריו, הוא לא ציווה על נאשם 1 לתת לו את נייר הטואלט, אלא: "אני לא ציוותי, אני פשוט פתחתי את העיניים עליו..." (עמוד 124 שורה 27). הנה כי כן, כך יתנהג נאשם 2 הטוען כי הוא התבייש מנאשם 1.

אין להבין מדוע פיתח נאשם 2 כעולה מהתנהגותו, "קריז" כלפי נייר טישו ריק, כפי הטענה?

לא התקבל הסבר מדוע נאשם 2 מסתיר את נייר הטואלט שאותו קיבל מנאשם 1, אם היה זה נייר טואלט תמים, שלא הכיל דבר. נאשם 2 נשאל שאלה זו והשיב תשובה מוזרה ומעורפלת: "אולי בקטע שיחשבו, שיחשבו אולי שחיים, כבר נכנסתי לזה אז חיים כבר יהיה איכשהו מעורב בדבר

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

הזה וחורץ מזה אני צריך את נייר הטואלט" (עמוד 125 שורה 31 - עמוד 126 5). ובנקודה אחרת: "...כדי, אני לא זוכר בדיוק, באותה נקודה אני לא זוכר אורי" (עמוד 126 שורה 22).

אומר, כי לא נדרשה חקירה נגדית של נאשם 2, משום שלא הייתה לו חקירה ראשית בעלת ממש, הנטועה בזיכרונו, אלא שהסרטון העיד מפיו.

ועדיין, נאשם 2 לא התמודד עם החקירה הנגדית, לא מסר תשובות ברורות ענייניות ולא בכדי הוא נזקק לסיוע תדיר, מתערב, מאת באת כוחו (עמוד 159 שורה 5, עמוד 161 שורה 13, 16 כדוגמאות בלבד) (גם נאשם 1 ראה את תמונת המצב נכוחה, עת העיר בעדותו: "כן, ראיתי מה היה פה בחקירה של הנאשם לפני...") (עמוד 195 שורה 21).

לא הוברר, אם הרגיש שהסם מתפורר בתחתוניו עוד במהלך צעידתו אל חדר הביקורים, ולאחר שהוכנס אל תא הביקורים, הוא ישב מספר דקות מבלי שעשה שום פעולה לסדר את אותה "בעיה" – מדוע הוא לא עשה כן מיד כאשר התיישב על הכיסא (עמוד 139 שורה 1 והלאה).

איני מקבל את הסברו המעורפל, במיוחד כשהוא מגיע ממי שהעיד על עצמו כי מדובר באסיר מיומן בהברחות: "קודם כל נכנסתי לקונפליקט עם עצמי. אני לא ידעתי איך להתנהל בסיטואציה כזאת, בהתחלה" (עמוד 140 שורה 9). אני מקבל את הטענה, כי הסרטון טופח על פני טענה זו, משום שנאשם 2 נכנס אל חדר הביקורים, אוחז בקבוק קולה בידו (ראו גם עדות נאשם 1 – עמוד 198 שורה 14), בלא שניתן לראות כל מצוקה נוכח התפוררות השקית ובה הסם בתחתוניו, כפי שהמחיש בעדותו. הוא אינו מתנהל מבחינה פיזית כמי שסם מתפורר בתחתוניו ואף עושה צעדים מיותרים ביחס למי שלטענתו נקלע לבעיה שכזו.

לא ברור כיצד נאשם 2 הרגיש את אבקת הסם מתפוררת לו מבעד לשני זוגות התחתונים שלבש, שהרי אין מדובר בהרגשת רטיבות. בצר לו נימק: "אני הרגשתי קודם כל, זה לא רק היה אבקה זה גם היו קצת אבנים" (עמוד 142 שורה 18).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

איני מקבל את "מעשה הקוסמות" (שברוך השם יש לי כישרון" – עמוד 160 שורה 19) שנטען בידי נאשם 2 – אותו מעשה זריזות ידיים, שבמסגרתו הגיע הסם מיד ימין ליד שמאל (עמוד 158 שורה 2 והלאה, עמוד 159 שורה 1). אפנה להדגמה שביצע כפי שתוארה בפרוטוקול (עמוד 163 שורה 22 והלאה).

אני דוחה את טענתו, כי נוכח העובדה שידע כי במקום יש מצלמות, הרי שלא היה מתנהל כפי הנטען בידי המאשימה, שהרי נאשם 2 לא חשש כלל להוציא, לפי טענתו, את הסמים מתחתוניו ולהשתמש בהם תחת עינה הפקוחה של המצלמה. אכן, אין מדובר בנאשם הניחן בביישנות יתירה (עמוד 176 שורה 12 והלאה).

בהודעת נאשם 2 מתאריך 4.4.17:

אישר כי הסם שנתפס מסוג "קריסטל" שייך לו.

קיבל את הסם מאדם "איקס" את הסם "דרך חוט שנמצא בין התאים".

השתמש בו וסגר את השקית במצית.

לדבריו: "הגעתי לביקור עם חיים (עו"ד) הרגשתי קצת שזה מתפורר לי קצת בתחתון חיים בדיוק היה לו נייר טואלט. ביקשתי ממנו חתיכה קטנה. העברתי את (זה) לנייר טואלט ושמתי את זה על הדלפק של המחיצה שזה עשוי משיש. סידרתי את זה והכנסתי את (זה) שוב לתחתון ואחרי שהכנסתי את זה לתחתון המשכנו את הביקור שלנו כרגיל...סיימנו את הביקור וזהו ואז כשבאתי לצאת קפצו עליי 4 סוהרים...ומצאו את הקריסטל".

בהודעת נאשם 2 מתאריך 13.4.17:

אישר כי נאשם 1 ביקר אותו, כעורך-דינו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

אחר, שמר לסירוגין על זכות השתיקה.

הכחיש שקיבל ממנו דבר מה בביקור: לא היה ולא נברא. קיבלתי ממנו אך ורק יומן ועטים ותו לאו".

אשר כי הסמים שנתפסו ברשותו שייכים לו וזהו סם מסוג קוקאין. לדבריו קנה את הסמים "בתוך האגף שלי", רכש כ – 20 – 25 גרם. הסם שנתפס ברשותו באותו יום "זה סם שהוא חלק נקנה יום לפני נשאר לי חלק ולפני והיה לי". הגיע עם הסם לביקור "כדי שהיחידה לא תפתיע אותי בתוך החדר. הסם תמיד על הגוף שלי", זיהה את עצמו ואת נאשם 1 בסרטון.

לדבריו, לא לקח מנאשם 1 "שום דבר של סם".

לא זוכר מדוע שלח את ידו אל מתחת לקלסר.

בהמשך, שוב שמר לסירוגין על זכות השתיקה.

בחינת עדותו של נאשם 2 הובילה אותי למסקנה ברורה כי הוא לא מסר עדות מהימנה או אמינה שביכולתה לבסס ממצאי עובדה.

ניתן לסכם את כל גרסתו של נאשם 2, אף היא, כעלבון להיגיון האנושי, אם סבר לעצמו כי בית-המשפט יכול לאמץ עדות שכזו.

ועדיין, כפי שהערתי ביחס לעדותו של נאשם 1, אין די בעדות בלתי מהימנה או אמינה ככוח גישור לפער הראייתי ולנטל ההוכחה הרובץ כולו לפתחה של המאשימה.

לסיכום: אני דוחה את עדותו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

(3). עדי ההגנה:

שחר בשארי:

הלה אסיר באגף ההפרדה יחד עם נאשם 2.

לאחר שהוענק לו חיסיון מפני הפללה עצמית, הוצג בפניו תוכן המזכר שאותו רשם פאדי טריף (ת/28), בדבר ההוראה הנטענת של נאשם 2 אליו להעביר 10 גרם ל"מחר", והוא שלל את תוכן השיחה (עמוד 18 שורה 6 והלאה, עמוד 19 שורה 19 והלאה).

כזכור, במזכר נרשם: "היום 2.4.17 בשעה 18:17 לערך ובמהלך שיחה שלי עם אסיר באגף שמעתי את האסיר אבי עמר...מבקש מהאסיר שחר בשארי...שיעביר מסר למישהו בטלפון ושמעתי את הציטוט "תגיד לו למסור 10 גרם" "למחר".

כזכור, העד פאדי טריף העיד, כי השיחה הייתה ב"לחשויים". נוכח טענה זו, העד הוסיף, כי לא ניתן לקיים שיחה בין התאים בלחישה ויש לצעוק, שכן המרחק ביניהם מטרים ספורים ובין התאים מפרידות שתי דלתות ברזל (עמוד 21 שורה 2 והלאה).

כאמור, קיימתי ישיבה בבית-המאסר, באגף ההפרדה והתרשמתי מן המסדרון ומן המבנה של התאים. אכן, סביר להניח ש"לחשויים" אינם אפשריים ואם הוראה שכזו ניתנת היא חייבת להיאמר בקול רם (אם חפצה המאשימה להוכיח אחרת הייתה יכולה לערוך את הניסוי המתבקש ולהציגו בראיות).

לטענתו, אותה עת הוא ונאשם 2 היו בסכסוך מסוים, ולפיכך אין הגיון שינהלו שיחה שכזו והמאשימה לא סתרה טענה זו.

לדבריו, שיחה שכזו בנושא סמים לא תתקיים בין השניים.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

מעולם לא הוצגה בפניו טענה בעניין זה, הוא לא תושאל, לא נחקר, לא בוצע חיפוש בחדרו והוא לא נשפט משמעתית על האירוע הנטען (עמוד 31 שורה 4 והלאה).

לא היו לו ביקורים בכלא בשנים שקדמו.

ממסמך נ/12 שהוגש הובהרה התרחשות מאוחרת לאירוע דנן: "...אברהם עמר האסיר שהה באגף הפרדה אגף מספר 13 תא 13 בעת שהאסיר יצא לטיול האסיר שחר בשארי...מתא 17 הוציא מקל של מטאטא דרך האשנב וניסה לפגוע באסיר אבי עמר ללא הצלחה". את מסמך זה יש לקרוא בקשר לנ/10 שם פורט האירוע באופן שגוי, וכאמור, יש להוסיף כי מדובר בהתרחשות מתאריך 25.4.17.

מסמך זה מלמד, לכאורה, כי בין נאשם 2 לשחר בשארי קיים סכסוך, שמפחית את ההסתברות לחבירה פלילית בין השניים, כפי הנטען, או מכל מקום היה על המאשימה להזים ראייה זו בראיות אחרות.

אכן, הדעת נותנת שגם בין שני אסירים מסוכסכים תתכן חבירה פלילית, נקודתית, לפי איחוד אינטרסים, אך זוהי הנחה בלבד, שעדיין עומדת בסתירה למסמך דלעיל.

מעבר לתמיהות, שעליהן עמדתי כאשר דנתי במזכר דלעיל (בדיון בעדותו של פאדי טאריף) יש ממש בטענה שאם שיחה שכזו נערכה, מדוע לא נעשה מהלך חקירתי בעניין וגם אם יתכן הסבר מסוים להתנהגות שכזו, הוא לא נמסר לבית-המשפט באמצעות עדיה של המאשימה.

עד הגנה שכזו, המגיע לבית-המשפט במישרין, מבלי שעבר את המסננת החקירתית, כפי שהיה אמור להיות, אילו הייתה כאן חקירה ממצה החותרת אל חקר האמת, יוצר חזית עובדתית, הרובצת לפתחה של המאשימה והמקימה ספק המתווסף ליתרת ההנמקות שבהכרעת-דין זו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

אברהם (פארש) פרג':

נוכח הרושם הישיר הבלתי אמצעי שעשה העד בעדותו אני קובע, כי ניתן לקבל את עדותו במהימנה ואמינה לקביעת ממצאי עובדה ובמיוחד לצורך גיבושו של הספק הסביר, במסגרת המכלול הראיתי, הנדרש בתיק זה.

זהו אסיר אשר שכן בתא מעצר הממוקם מול תא המעצר של נאשם 2 (עמוד 35 שורה 5).

לאחר שבית-המשפט העניק לעד זה חיסיון מפני הפללה עצמית (עמוד 34 שורה 28) הוא העיד שבאותה תקופה נהג למכור לנאשם 2 סמים: "במשך איזה 4, 5 חודשים, מכרתי לו סמים" (עמוד 35 שורה 18).

הוא סיפר באופן כללי, כיצד היה נוהג להעביר לנאשם 2 את הסמים וכיצד היה נאשם 2 משלם לו: "הוא היה מפקיד לי מזומן בזמן, כאשר אני הייתי מעביר לו את הסמים...גרם, גרם וחצי, איך הייתי מעביר לו את זה? אני לא אמסור שמות של זה...אני ארחיב...." (עמוד 35 שורה 20 והלאה).

וכן: "פעמיים בשבוע הייתי מוכר לו תמורת 2,000 שקלים והייתי לוקח מזה 500 שקל. ככה זה היה עובר לי לקנטינה. זה בעצם המעשה הפלילי שהייתי עושה איתו למשך תקופה...." (עמוד 36 שורה 1 והלאה).

העיד כי ביום המקרה, בבוקרו של יום 4.4.17 הוא היה זה שהעביר לנאשם 2 את הסמים:

"ש...אני רוצה לשאול אותך שאלה ישירה – אבי עמר סיפר פה שב – 4.4., באותו יום שעצרו פה את עורך הדין...הוא קיבל ממך סמים. ת: בשעות הבוקר, אמת, אמת ויציב....אני יכול להסביר על אותו יום...כי באותו יום זה היה יום טראומטי בשבילי, הוא היה המום. בשעה 07:30 בבוקר יצאתי לחצר, לקחתי מה שצריך, כמו שאני עושה כל הזמן וקראתי לאבי, הערתי אותו....אמרתי לו 'זה אצלי, אתה צריך?'. הוא אמר לי כן, 'אין לי בעיה', ומסרתי לו. ממש אחרי שעתיים שלוש היה כל המקרה הזה. ש: איך מסרת אותו? ת: הוא היה חדר ממולי, דרך מגב. הטלפונים, אני אסביר. המרחק

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

הוא מטר וחצי בין חדר לחדר. התא הוא פתוח, האשנב למטה הוא פתוח כי יש לנו טלפון קבוע שמנוע טלפון, אז הטלפון הוא קבוע אצלנו בזה. אתה מזיז קצת את הטלפון, מעביר אליו. ש: שם את זה על המגב? ת: שם את זה בתוך המגב ומעביר אליו. ש: כמה העברת לו זוכר? ת: באותו יום, כן. גרם. לקחתי גרם משהו. כן" (עמוד 37 שורה 25 והלאה).

השאלה דלעיל, ביחס ליום המקרה, הגיעה מאת בית-המשפט – לא מאת ב"כ הנאשמים – והיא מלמדת, כי הופיע בפניי עד "סטריילי", שעדותו לא זוהמה, שלא מסר עדות מלאכותית או מעושה, שלא פתח פיו מיד כמי שהגיע טעון מראש בעובדות הנוגעות ליום המקרה כעד שמצפים ממנו לעשות כן.

כאמור, בביקורי באגף תאי המעצר התרשמתי, כי בהחלט קיימת אפשרות פיזית להעברת חפצים בין תאי העצורים - אפשרות שכזו אינה בלתי אפשרית, ועניין זה מתיישב עם העדויות והראיות שנשמעו בתיק זה.

העד נשאל אם הוא שוחח עם אנשי מודיעין בעניין הזה והשיב: "לא, לא, לא שוחחתי אף פעם על אבי עמר, לא שאלו אותי גם" (עמוד 36 שורה 24, עמוד 37 שורה 22).

למעשה, העד כמעט ולא נחקר בחקירה נגדית ממצה בידי נציג המאשימה, וכל שנשאל בחקירה נגדית קצרה (עמוד 38 שורה 21 – עמוד 40 שורה 24) היו שאלות אודות משקל הסם שסופק, או שאלת המחיר: "ואם הוא אומר שבאותו יום הוא קיבל 5 גרם, יום ויום למחרת ביחד. ת: ייתכן מאוד. הייתי מספק לו המון, כן" (עמוד 38 שורה 21 והלאה) וכיו"ב.

אני סבור שאין לתפוס את העד בעניין זה, נוכח מיהותו וטיב הקשר שלו עם נאשם 2. כלומר, אין לבוא עמו חשבון בשאלות מדויקות של כמויות או ימים או הזדמנויות, כאשר מדובר בין השניים בהתנהלות רבת ימים, כאילו היו אלו שני מנהלי חשבונות המנהלים יומן רכישות וקניות מדוקדק.

אני קובע, כי עדותו של עד זה כלל לא הופרכה בראיות קבילות בידי המאשימה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

אכן, החקירה הנגדית, הציפה נתונים המצויים בשוליים, שאין בכוחם להוביל לדחיית גרעין העדות מכל וכל.

לפיכך, אני מקבל את עדותו ככזו המקימה ספק סביר ביחס לטענה, כי הסמים שנתפסו ברשותו של נאשם 2 באותו היום מקורם בנאשם 1, ובהחלט יתכן שמקורם בעד, ושלא בהחלפת הידיים המחשידה, הנטענת, הנצפית במצלמות, בין הנאשמים, במיוחד נוכח מחדלי החקירה המפורטים בפסק-דין זה ובהעדר חיפוש ממצה מקדים על נאשם 2 בטרם נכנס אל חדר הפגישות.

בנקודה זו אציין:

במסגרת תיק אחר למדתי, כי בהחלט קיימות מצלמות מסדרון המאפשרות לבחון את הטענה כי הסם הועבר או לא הועבר, כפי הנטען לנאשם 2 בין התאים. בעניין זה, הפנתה ב"כ הנאשם לאותה תמונה אשר צורפה להכרעת-דיני במסגרת התיק האחר. אמנם, מדובר בראייה שהוגשה ונדונה במסגרת תיק אחר, ועדיין היה על המאשימה למסור הסבר, כיצד זה לא נתפסו חומרי הצילום של יום המקרה, כפי שתועדו במצלמת המסדרון.

אכן, בדין צרפה ב"כ נאשם 2 לסיכומיה, תצלום שאותו צירפתי להכרעת-דיני מתיק אחר - תצלום שהונפק מתוך מצלמות האבטחה הממוקמות באותו מסדרון באגף ההפרדה המדובר, שאילו הייתה היחידה החוקרת טורחת לתפוס, יכול היה להוביל לבירור הטענה בצורה הטובה ביותר. עניין זה רובץ לפתחה של המאשימה.

אכן, מצב דברים, שכזה ועדות שכזו, בהחלט מותירים ספק והם מתווספים למחדלי החקירה דלעיל (העדר תיעוד ממצלמת המסדרון, המצלמה השנייה, העדר חיפוש קפדני על גופו של נאשם 2 בטרם נכנס אל חדר הישיבות ובחדר הפגישות, אי בדיקת טביעות אצבע על השקית ובה הסם, אי בדיקת מכנסיו של נאשם 1 ועוד כהנה וכהנה). עדות זו יכולה להתיישב עם הטענה, כי הנאשם 2 הגיע אל חדר הפגישות כאשר הסם שאותו קיבל מאבי פרג' על גופו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

כל זאת, למרות אי המהימנות והאמינות הבולטת של הנאשמים. בעדותם ובגרסאותיהם במשטרה כפי שפירטתי לעיל.

עוה"ד שני מורן:

עורכת-דין שהייתה מצויה בקשרי עבודה מקצועיים עם התובעת של המאשימה, אשר טיפלה בתיק בתחילת דרכו.

היא העידה, כי היא שוחחה עם התובעת ימים ספורים לאחר המעצר של נאשם 1, והיא אמרה לה שהתקבלה החלטה לסגור את התיק. לדבריה: "...והיא אמרה לי שהיא החליטה לסגור את התיק מחוסר ראיות...היא כן אמרה לי שהיחידה החוקרת עשתה הרבה טעויות בחקירה ומשהו שאי אפשר לתקן כרגע..."(עמוד 42 שורה 4 והלאה).

הוגש פלט שיחות טלפון (נ/13) המלמד כי השתיים ניהלו שלוש שיחות טלפון, האחת בתאריך 6.4.17 בשעה 13:13, השנייה בתאריך 9.4.17 בשעה 15:59, השלישית בתאריך 10.4.17 בשעה 11:36.

לצורך הדיון – ולצורך הדיון בלבד – גם אם אני שבשלב הזה, כאשר הנאשם שוחרר ממעצרו, תובעת של המאשימה הודיעה לה כי התקבלה החלטה לסגור את התיק, אין בהודעה זו דבר המעלה או מוריד.

אין כאן כל הבטחה שלטונית, שבכוחה להקים הסתמכות ולגבש יסודות של הגנה מן הצדק (בג"צ 5319/97 רומן קוגן ואח' נגד הפרקליט הצבאי ואח', תקדין-עליון 97 (3) 534).

לא הייתה זו הודעה רשמית, כתובה, מגורם מוסמך כדין, לאחר שהייתה אפשרות לבדוק את התיק בצורה ממצה והנאשם, אשר אותה עת נשלח לחלופת מעצר, בדמות מעצר בית, כלל לא יכול היה לפתח צפייה או הסתמכות הגיוניים, שכך הם פני הדברים, והוא לא נפגע בהגנתו או בזכויותיו מעניין זה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

קשה לומר, כי עורך-דין מקצועי, העוסק בתחום הפלילי, יכול היה לקבל הודעה כזו כהודעה רצינית, סופית המפתחת צפייה והסתמכות, להבדיל ממחשבה ראשונית כיצד רואה פרקליטה אחת של המאשימה את פני הדברים בשלב בו הביעה את דעתה – אם הביעה. גם אם נאמרה לנאשם 1 הודעת התובעת, איני סבור שנאשם 1 השמיע אנחת רווחה רצינית בעניין זה, אלא דווקא עטה ארשת של תמיהה ואי אמון.

אני דוחה את הטענה בעניין זה.

עוה"ד נס בן נתן:

נאשם 1 עבד כעורך-דין במשרדו, אחר פרש לחיים מקצועיים עצמאיים.

במסגרת זו, קיבל לייצג את הנאשם 2, אשר היה לקוח של המשרד (עמוד 52 שורה 2 והלאה).

העיד על דברים שאותם שמע מעו"ד שני מורן הנ"ל בדבר הודעת התובעת, כי התקבלה החלטה לגנוז את התיק, שכל כולה עדות מפי השמועה חסרת משקל ראיתי (עמוד 53 שורה 6 והלאה, עמוד 54 שורה 8 והלאה).

העיד על שיחה ששוחח עם הנאשם 1, בארבע עיניים, בעת שהיה במעצר בית והלה מסר הכחשתו למיוחס:

"כן, שוחחתי אתו ובאמת ב – 4 עיניים רציתי להבין מה קורה שם, כי אני הרגשתי לא נעים...שאלתי אותו, אמרתי לו ב – 4 עיניים, אמרתי לו חיים אנחנו לבד פה, תמיד דיברתי אתו בכנות, תמיד סיפרת לי. תספר לי מה קרה, אני רוצה להבין, אני רוצה לדעת אם זה באמת מה שקרה. הוא עמד שם ואמר לי 'נס, אני נשבע לך בילדים שלי שלא העברתי סמים לאבי עמר. לא הייתי עושה דבר כזה ואם הייתי עושה דבר כזה הייתי אומר לך...' (עמוד 53 שורה 27 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

ב"כ המאשימה כלל לא חקר את עורך-הדין אודות השיחה עם לקוחו – הנאשם 1. טענת ב"כ המאשימה כי קיים חיסיון עורך-דין – לקוח על שיחה זו, שאינה מאפשרת חקירה נגדית אינה נכונה, שהרי נאשם 1 הוא שזימן את ב"כ אל דוכן העדים, הוא זה שהעידו על תוכן שיחתם, ומשעה שעשה כן יש להחזיקו כמי שוויתר על החיסיון באופן המאפשר חקירה נגדית.

אזכיר, כי בעל החיסיון הינו הלקוח עצמו (במקורו נאשם 1) והוא רשאי לותר עליו. הנהנה מן החיסיון במקורו הוא עורך הדין נס בן נתן. בהזמינו את עורך-דינו אל דוכן העדים ובהעדתו אודות שיחתם, וויתר נאשם 1 על אותו חיסיון, וב"כ המאשימה בהחלט יכול היה לברר פרטים נוספים אודות השיחה.

עניין זה רובץ לפתחה של המאשימה.

מכל מקום, הערתי ביחס לשיחה עם התובעת המשטרתית, כפי שכתבתי לעיל, רלוונטית גם ביחס לעדות דנן.

עוה"ד תום הלפרין:

העידה (עמוד 22 שורה 4 והלאה) כי נאשם 1 נעצר בתאריך 4.4.17. היא הגישה ערר על החלטת המעצר. הערר נדון בו ביום והוחלט כי נאשם 1 ישוחרר מן המעצר למחרת. ואכן כך היה - נאשם 1 שוחרר למעצר בית בפיקוחה.

לאחר מכן, ביום שלמחרת, היא קיבלה שיחה מעו"ד שני מורן (עמוד 23 שורה 15 והלאה), אשר סיפרה לה ששוחחה עם התובעת המשטרתית, אשר אמרה לה שהתקבלה החלטה לסגור את תיק החקירה והיא אף שמעה ממנה, שהתובעת הוסיפה כי ההחלטה התקבלה בשל מחדלי חקירה: "נעשו בתיק מחדלי חקירה שלא ניתן לרפא" (עמוד 25 שורה 5).

לאחר מכן, שמעה מעו"ד שני מורן, שהתובעת אמרה לעו"ד שני מורן, כי התקבלה החלטה של היחידה החוקרת, שלא לגנוז את התיק ולהמשיך עם הליך הפלילי.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

כפי שהערתי ביחס לעדים דלעיל, אף ביתר שאת ביחס לעדה זו, שכל עדותה היא עדות מפי השמועה - אף אם אצא מנקודה הנחה, לצורך הדיון בלבד, כי הדברים נאמרו, הרי שהתוכן חסר משמעות ראייתית, משפטית שבכוחה להקים הגנת השתק או הבטחה שלטונית מכוח הגנה מן הצדק.

רב כלאי, ראובן אורן:

עד זה היה קמ"ן בכלא איילון (עמוד 28 שורה 25).

קיבל את הדיווח של מפקד האגף (פאדי) (28/ת) (עמוד 29 שורה 3 והלאה), פנה לקמ"ן המחוזי, קיבל הנחייה לצפות במפגש בין הנאשמים.

לטענתו, המסמך שהתקבל מפאדי (28/ת) סרוק במחשבי שב"ס.

הוא לא יכול היה למסור אילו פעולות חקירה בוצעו ביחס לנטען במזכר.

למרבה הצער, הוא לא הוכן לעדות, לפיכך לא יכול היה להיערך לכך או למסור מידע מבוסס ובצדק הרבה להשיב כי אינו זוכר (עמוד 30 שורה 31 והלאה).

אישר כי ידוע לו שבין נאשם 2 לבין שחר בשארי קיים סכסוך (עמוד 34 שורה 34), אך הוסיף כי לטענתו אין הדבר שולל את האפשרות למיזמים פליליים בין שניים שמסוכסכים ביניהם.

בסופו של יום, כל עדותו התבררה כחסרת משקל ממשי, מכריע לזירת המחלוקת, שכן לא הובררו פרטים נוספים רלוונטיים, בראיות של ממש, אודות אותו מזכר.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

תת גונדר אריק יעקב:

עד זה נשאל שאלות רבות אודות נהלי השב"ס (עמוד 50 שורה 4 והלאה), אולם לא ניתן היה לקבל מעד זה תשובות רלוונטיות בעלות משקל הנוגעות למקרה העומד בפניי.

הרבה להפנות אל נוהל העבודה (עמוד 51 32 והלאה), שאת פרטיו לא זכר.

חדר הבקרה של המצלמות מאויש בסוהרים או אנשי משל"ט והם צופים דרך קבע במצלמות, ובכלל זה המצלמות המדוברות (עמוד 52 שורה 21).

היה זה בעיקר משום שהעד זומן לבית-המשפט מבלי שנפגשו עמו קודם לכן, מבלי שהכווינו אותו ביחס למה הוא צפוי להעיד, ולפיכך העד לא יכול היה להתכונן ביחס לעובדות הנדונות בתיק זה, אלא מסר עדות כללית ביותר, חסרת משמעות.

ואכן, בצדק השיב העד לשואלו: "אתה מדבר איתי על משהו באוויר" (עמוד 61 שורה 29).

לפיכך, לא מצאתי בעדותו תרומה לזירת המחלוקת.

רב כלאי בוריס סגל:

הוצג בפניו זיכרון דברים (נ/2) הנחזה להיות כאילו נרשם על שמו, המלמד לכאורה על כך שבתאריך 26.3.17 הוא צרב דיסק ווידאו במערכות שב"ס, והוא מסר כי הוא לא רשם את המזכר והמזכר אינו מוכר לו (עמוד 70 שורה 22).

אציין, שלמרות שעניין זה אינו יורד לשורש העניין, אינו משפיע על זירת המחלוקת, משום שמדובר בתיעוד ווידאו, שאינו נוגע למפגש שעומד עתה לדיון בפניי, אין ספק כי הוא מתווסף לדפוס החקירה שהתגלה במסגרת תיק זה, שמעורר שאלות מטרידות ביחס לטיב הראיות שהוצגו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

קיומו של מזכר חקירה בתיק החקירה המתברר להיות זיוף, מבאיש בריח רע את יתרת הראיות.

סגן גונדר אבשלום אדלר:

עד זה, אף הוא, העיד ביחס לנ/2 שהופנה אליו לכאורה. הוא העיד כי אינו מכיר את המזכר המדובר (עמוד 71 שורה 30).

לאמור, על פני הדברים, נ/2 הינו מזכר כוזב שמצא דרכו אל תיק החקירה.

כאמור, מזכר כוזב, יתכן מזויף (ראו תוצאות הבירור שנמסר בידי נציגת המאשימה – עמוד 73 שורה 14 והלאה), המצוי בתיק החקירה, בהחלט מעלה ריח רע, שאינו פוגע רק בו, אלא מעורר חשש כבד ביחס ליתרת הראיות שנוצרו בחקירה - בעיקר כאשר דנים במזכרים ובדוחות הפעולה שאליהם כוונתי בדיונים דלעיל.

פקד שרון רוז:

קצין החקירות של משטרת רמלה שהעיד כי "אני ממונה על כל התיקים של רמלה באותה תקופה" (עמוד 130 שורה 8).

הוא נשאל ביחס לפעולות חקירה שבוצעו וכאלה שלא בוצעו ולא מסר מידע רלוונטי או הסברים (עמוד 136 שורה 5).

כך, למשל, נוכח הטענה כי נאשם 1 ביקש שמכנסיו יבדקו, הוא לא מסר הסבר מדוע הדבר לא נעשה.

כזכור, עלתה טענה, כי נאשם 1 ניער את המכנס משאריות סם, ובכל זאת, כאשר מדובר בחקירה רגישה הדבר לא נעשה תוך מתן הסבר סתמי.

הוא לא העניק הסבר מדוע לא נערכה בדיקת טביעת אצבע על שקית הסם שנמצאה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

הוא לא העניק הסבר מדוע לא נאסף החומר צילומי המתועד במצלמה השנייה.

לא נמסר הסבר מדוע לא אתרו את העד, אשר צפה בזמן אמת במצלמות האבטחה, מלבד ההסבר שממילא יש לו מצלמות של האירוע.

לא נמסר הסבר מדוע לא נבדקה האפשרות כי הסם נרכש קודם לכן בידי נאשם 2 מאסיר אחר.

לדבריו, נוכח שאלות אלו, אין לנו לצפות ל"עולם אוטופי" (עמוד 136 שורה 11).

מצער לחשוב שקצין חקירות זה רואה בפעולות חקירה בסיסיות עולם "אוטופי" ועניין זה מלמד, כי יש להעניק למחדלי החקירה בתיק זה משקל נכבד, המעביר מסר ברור ליחידה החוקרת, שאין אלו פעולות השוכנות בעולם "אוטופי", חקירתי, אלא בעולם חקירתי בסיסי ביותר שבכוון להוביל לחקר האמת להבדיל מהנחת המבוקש של החקירה.

לדבריו, מבחינת מחלק החקירות, כפי הנראה זו לא הייתה חקירה מתוכננת מראש והוא לא נחשף למידע מודיעיני מוקדם (עמוד 144 שורה 24 והלאה). על כן, אין להסיק את הקשר, שרוצה המאשימה לקשר בין הידיעה המודיעינית, להתנהלות היחידה החוקרת במסגרת תיק זה.

אכן, גם עד זה לא הוכן מראש בידי הנאשמים לקראת עדותו ("אין לי מושג על מה מדובר" – עמוד 129 שורה 32) ("אני עומד פה עכשיו זה מבחינתי אני מתבזה בזה שאני עומד ככה אני לא מוכן ואני לא מכיר שום דבר" – עמוד 131 שורה 14), אך הוא ידע כי הוא מוזמן להעיד ביחס לחקירה זו, וזו אחריותו של עד המגיע לבית-המשפט (במיוחד קצין חקירות) ללמוד את התיק על בוריו, לרענן את זכרונו בכדי שבעת עדותו ימסור עדות עניינית, רלוונטית, במקום לדלות שברי נתונים מזיכרונו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

1. תעודת החיסיון:

בהחלטות מקדמיות דחיתי את עתירת הנאשמים להורות על הסרת החיסיון ואפנה בעניין זה להחלטתי מתאריך 1.5.19, שמהווה חלק בלתי נפרדת מהכרעת-דין זה.

הבהרתי כי מדובר בהחלטה זמנית, לפי מצב הדברים הראייתי, שעמד אותה עת בפניי. המתנתי לראות מה יילד יום, והאם וכיצד תהפוך שאלת החיסיון לחריפה במיוחד.

אזכיר, כי מדובר בדיעה מודיעינית שתמצית תוכנה הגלוי כדלקמן:

"ידיעה מתאריך 02/2017 האסיר אבי עמר קיבל סמים באמצעות עו"ד". ודוק, הגם שמדובר בדיעה מחודש פברואר 2017, שקדמה לאירוע דנן (4.4.17) לא נמסרו בדיעה מה שמו ומהם פרטיו של עורך-הדין.

אפנה בעניין זה לתוכן הידיעה המודיעינית גופה, שסומנה על-ידי באותה החלטה (במ/7) ואל הדברים שתועדו בפרוטוקולי הדיונים בשאלת החסרת החיסיון.

לאחר מכן, מסרו הנאשמים את גרסתם המלאה בעדות.

בנוסף, הובאו עדי הגנה, כפי שפירטתי לעיל.

מטבע הדברים, איני יכול לפרט ולנמק, מבלי לחשוף פרטים החסויים תחת החיסיון וכל תקוותי היא שהקורא הנבון ידע לילך אחרי, צעד אחר צעד, ויבין מה היו נימוקיי, הגם שלא נימקתי מפורשות עלי כתב עם זאת, טמנתי רמזי הנמקה גם בהכרעת-הדין).

תחילה סברתי, כי עלי למסור הנמקה מלאה במסמך, שישמר בכספת בית-המשפט, אולם במחשבה נוספת, בסופו של יום, אני סבור כי לא ניתן להוציא תחת ידי מסמך חיצוני, מנומק יותר, אשר ייחשף רק לעיונו של צד אחד.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

מכל מקום, היום, לאחר שתמונת תזת ההגנה התבררה בראיות עד תום, ומצאה את ביטויה הן בעדות הנאשמים והן בעדות עדי ההגנה, הפכה הידיעה המודיעינית, תוכנה המלא וזהות מוסרה, לחיונית ביותר להגנת הנאשמים.

בע"פ 5033/19 מדינת ישראל נגד אבו חדיר (19.8.19) נקבע:

"משמע, עתירת בעל דין בהליך פלילי לגילוי ראיה שהוצאה לגביה תעודת חסיון, עשויה להתקבל באחד משני תנאים: האחד – כי הראיה חיונית להגנת הנאשם: השני – כי הראיה עשויה להועיל להגנתו, גם אם היא אינה חיונית לה, ובלבד שמידת התועלת הטמונה בה עולה על מידת הפגיעה בעניין הציבורי שעליו מגן החיסיון..."

וכן: "בפסיקה נקבע, כי המבחן לחיוניותה של ראיה להגנתו של נאשם הוא מבחן "הפוטנציאל המזכה", שלפיו יש לבחון אם הראיה החסויה היא בעלת פוטנציאל לעורר ספק סביר באשמתו של נאשם".

באותו מקרה נקבע כי זהותו של מוסר הידיעה אינה חיונית להגנת הנאשמים "זאת, בעיקר לנוכח הצהרת המערערת לפיה מוסר הידיעה לא היה עד ראיה לאירוע הירי המתואר בכתבי האישום ועל כן גרסתו מהווה לכל היותר עדות שמיעה שאינה קבילה כראיה במשפט פלילי...מעבר להצהרתה הברורה של המערערת כי אין בכוונתה להתבסס על הידיעה כראיה בהליך פלילי בעניינם של המשיבים, נדמה כי עדות במשפט של מוסר הידיעה אינה יכולה להועיל גם למשיבים עצמם, משהתברר כי לא היה עד ראיה לאירוע הירי".

ואולם, במקרנו, מדובר בראיה ישירה, רלוונטית, אשר לא הועמדה לרשות ההגנה והובילה לפגיעה קשה בהגנתם, כאשר הם מנהלים את הגנתם בתום לב מבלי להיות ערים לה.

אני סבור, כי תעודת החיסיון פגעה בהגנת הנאשמים וכל הקורא אותה, יחד עם עמדת ההגנה, נוכח הראיות שהובאו, מגיע למסקנה שכזו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

מכל מקום, מצב דברים שכזה, שבמסגרתו נאלצו הנאשמים להציג בפניי הגנה פגומה, לוקה, כשידם האחת קשורה מאחורי גבם, בחוסר ידיעה ובלא אשמתם, ראוי שירבוץ לפתחה של המאשימה ויוסיף נתון כבד משקל לכלל השיקולים דלעיל.

יובהר כבר עתה – אין לו לבית-המשפט במסגרת הכרעת-הדין אלא, מה שעניו רואות במסגרת ההליך המרכזי. כלומר, רק מה שהוגש לו במסגרת הליך הבאת הראיות -בראיות קבילות שעברו הליך של בירור הוגן דו-צדדי בחקירה נגדית - ובית-המשפט לא יביא בחשבון כל ראייה אחרת, בלתי קבילה, שהובאה בפניו במסגרת ההליכים הצדדיים ובכלל זה שום מידע הנוגע למה שמחסה תעודת החיסיון – בית-המשפט לא יסיט את מבטו לדבר וחצי דבר שנאמר לו במסגרת ההליכים הצדדיים ואין כל מקום להפניית המאשימה בהשלמה לסיכומיה להסברים כאלה או אחרים שנמסרו במסגרת הדיון בבקשה להסרת החיסיון.

המאשימה היא זו שבחרה להתנהל תחת תעודת החיסיון, לדבוק בה, בהעצימה את הבעייתיות הראייתית-המודיעינית הקיימת, והתנהלותה בדרך זו לא תוכל לשמש לנאשמים לרועץ - להיפך.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-10-42032 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

ז. הרשעה בעבירה חלופית:

שקלתי האם יש מקום להרשיע את הנאשם 1 בעבירה חלופית של החזקת סם לצריכה עצמית, בדרך המשפטית שתפורט להלן, לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982.

הוכח כי נאשם 2 החזיק את הסם המדובר וביצע בו שימוש לנגד עיניו של נאשם 1, אשר היה לפי עדותו מודע לכך ונראה כי הסכים קונסטרוקטיבית להחזקת הסם (גם לפי גרסתו שניהם הוא מסר לו את נייר הטישיו כדי לאפשר את השימוש והחזקה).

כזכור, נאשם 1 העיד, כי הוא מסר לידיו של נאשם 2 את נייר הטישיו כדי לאפשר לו את השימוש בסם בהעידו: "...כשברור לי שהטישיו הזה הוא לא בשביל שהוא יקנח את האף..."

אף נאשם 2 העיד: "...אז אמרתי את זה, אני חושב שאמרתי את זה, אמרתי לו, אמרתי לו חיים אני צריך את נייר הטואלט הזה והוא כמובן הבין, הוא הבין למה אני צריך אותו, הוא השאיר לי אותו שם מתחת, השאיר לי את זה מתחת לקלסר אדוני. ש: מה זה הוא הבין למה אני צריך את הנייר טואלט ? ת: כן הכל, הוא הבין אותי, זאת אומרת הכל, הכל התפזר לי שם אדוני, הכל התפזר לי שם, נהיה לי בלגאן עם זה..."

כידוע, החזקה קונסטרוקטיבית, משמעה החזקה בחפץ בלא החזקה ממשית בו והיא מורכבת משני אלו: ראשית, הידיעה כי החפץ האסור מוחזק במקום פלוני בשליטתו של אדם אחר. שנית, הסכמה כי חפץ זה יוחזק באותו מקום ועל-ידי אותו אחר. במקרה זה אין דרישה לשליטה אישית בחפץ. הידיעה וההסכמה מחליפות את השליטה.

ראו בעניין זה ע"פ 1478/91 מדינת ישראל נגד רובבשי, פ"ד מו 1 (1) 829: בע"פ 611/80 מטוסיאן ואח' נגד מדינת ישראל, פ"ד לב (4) 85.

מדובר במקרים בהם ההחזקה הממשית, השליטה בחפץ, מצויה אצל אחר (במקרה נאשם 2) ואילו המחזיק הקונסטרוקטיבי (במקרה נאשם 1) מודע לאותה החזקה אצל האחר ומסכים לה. ההסכמה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

חייבת להיות הסכמה אקטיבית, הסכמה של שותפות. אכן, אין להסתפק בהסכמה פאסיבית, מחדלית, המעידה כי המסכים אינו חלק מהעניין, אך במקרנו היה נאשם 1 חלק מן העניין – היה גם היה. הוא ישב מולו, מסר לו את נייר הטואלט בשביל לאפשר לו את צריכה הסם או ארגונו, לא מחזה, לא קם ממקומו, לא היה כלל ועיקר "בהלם" הגם שהייתה זו ידיעה והסכמה שהתגבשה על אתר בלא תכנון מוקדם וחבירה יחד מראש.

ואולם, בסופו של יום נמנעתי מעשות כן. ראשית, משום שדרך משפטית זו לא התבקשה על-ידי המאשימה בסיכומיה (בע"פ והכתובים), עת עמדה על כך, כי הנאשם 1 העביר לנאשם 2 את הסם המתואר בעובדות ושנתפס ברשות הנאשם 2 – ואת הסם המדובר בלבד – אין בלתו. ושנית, הרשעה שכזו תתבסס על שתי גרסאות כזב, שדחיתי אותן מכל וכל ולפיכך אין זה ראוי שכך ייעשה.

עוד בחנתי את השאלה האם המערך העובדתי, שכן הוכח מגבש, למצער, את יסודות סעיפים 41 + 42 + 52 (א) לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש) התשל"ב – 1972, יחד עם סעיף 37 לתקנות וההגדרה של "חפץ אסור" בפקודה.

ואולם, מצאתי שלא לעשות כן, גם משום שהמאשימה עצמה כלל לא הזמינה את בית-המשפט, בשום שלב של הדיון ואף לא בסיכומיה לעשות כן.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

ח. מסקנות:

התיעוד המצולם מתוך מצלמת האבטחה מוביל למסקנה שבפגישתם, העביר נאשם 1 לנאשם 2 דבר מה אסור, וכי לא הייתה זו כלל ועיקר פגישה בין עורך-דין ללקוחו הנוגעת לעניינים מקצועיים, אלא שהייתה זו התנהלות בעלת קווי אופי עבריינים.

הנאשמים מסרו עדויות בלתי מהימנות ובלתי אמינות, שמובילה לדחייתן בשתי ידיים.

ואולם, יתרת הראיות, הנסיבות, המחזקות, מלבד התיעוד המצולם, קרסו במהלך ניהול הראיות והן אינן מאפשרות לקבוע ממצא עובדתי מחזק לפיהן.

על כן, בהעדר ראיות תומכות, מחזקות, המאשימה לא הוכיחה, כנדרש בפלילים, כי נאשם 1 העביר לנאשם 2 את הסם המדובר בכתב-האישום ועדיין נותר הספק הסביר.

הספק הסביר קיים נוכח אלו:

ראשית, מחדלי החקירה, שלא נמסרו ביחס אליהם הסברים חקירתיים ראויים, ובראשם:

אי הבאת הסוהר/שוטר אשר צפה בעמדת השליטה של מצלמות האבטחה במפגש בין שני הנאשמים לעדות במשפט (החקירה כלל לא ביררה את זהותו).

אי תפיסת תיעוד המצלמה הנוספת בחדר המפגש, אשר יכולה הייתה להציג זווית מצולמת רלוונטית אחרת.

אי תפיסת תיעוד מצלמת המסדרון, אשר יכולה הייתה לברר האם נאשם 2 קיבל את הסם קודם למפגש עם נאשם 1 – כל זאת נוכח הטענה כי בו ביום קיבל נאשם 2 את הסם מהאחר (עד ההגנה)(נאשם 1 כבר בחקירת יום 6.4.17 ביקש מן החוקר כי הדבר ייעשה – ת/24 עמוד 6 ופגש בתגובה שפוטרת אותו כלאחר יד).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

אי בדיקת טביעת אצבע על גבי שקית הסם.

אי נטילת מכנסיו של נאשם 1 לבדיקת שיירי סם, בשעה שהוא עצמו חוזר ומבקש מן החוקר כי ייעשה כן, והחוקר פוטר אותו גם בעניין זה כלאחר יד (נאשם 1 במסגרת ת/25 עמוד 7). בעניין זה יצוין, כי המאשימה בסיכומיה הכתובים הבהירה את טענתה כדלקמן: "וניתן לראות כי עד כה כי בפחות משלוש דקות מהזמן שנכנס הנאשם לתא ובזמן שהוא ממתין לכניסתו של נאשם 2 למעלה משליש מהזמן "התעסק" עם הכיס אשר הכיל את הסם" (עמוד 16). הנה כי כן, מתוך עמדת המאשימה ניתן ללמוד מה רבה החשיבות של בדיקת המכנס.

שנית, הפגמים בראיות, שתוארו לעיל, והתנהלות החקירה, כלומר אי ביצוע חיפוש קפדני על נאשם 2, בטרם נכנס אל חדר הפגישות, כדי לשלול את האפשרות שהגיע למפגש עם הסם עוד קודם לכן ואופי החקירה, התנהלותה, בהעדר הסברים, שתרמו לספק הקיים.

שלישית, עדותו של אברהם פרג', שלפיה בבוקרו של יום הוא העביר לרשות נאשם 2 את הסמים שנתפסו – עדות שנותרה ללא חקירה נגדית ממצה, שבכוחה להזים את העדות – הוסף לכך, כאמור לעיל, את אי תפיסת החומרים ממצלמת המסדרון באגף ההפרדה, כך שלא ניתן לדחות עדות זו, והיא תורמת לספק הסביר.

רביעית, תעודת החיסיון, אשר הגנה על ראייה חיונית ורלוונטית להגנת הנאשמים והותירה מצב דברים שבמסגרתו נפגעה הגנת הנאשמים, כך שהם ניהלו פרשת הגנה מבלי שהיו ערים לכלל הראיות הרלוונטיות שבתיק.

מכל האמור עולה, כי המאשימה לא הוכיחה, כנדרש בפלילים, כי נאשם 1 העביר לנאשם 2 את הסם המתואר.

מנגד, המאשימה הוכיחה כי נאשם 2 החזיק בסמים הנקובים בכתב-האישום שאכן נתפסו ברשותו, שביחס אליהם העיד, אך הראיות לימדו כי הוא הוא עשה כן לצריכה עצמית.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר ואח'

ט. תוצאה:

אני מזכה את נאשם 1 מחמת הספק מהעבירה של אספקת סם מסוכן לפי סעיפים 13 + 19 א לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) תשל"ג – 1973, שבה הואשם ומן העובדות שיוחסו לו בכתב-האישום.

אני מרשיע את נאשם 2 בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית לפי סעיפים 7 (א) + 7 (ג) סיפא לפקודה הנ"ל.

ניתנה היום, א' שבט תש"פ, 27 ינואר 2020, במעמד הצדדים

מנחם מזרחי, שופט, סגן הנשיאה